

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KOŞULLAR DEVRİM İÇİN OLGUNLAŞIYOR

•İşçi Sınıfı Kurtuluşunu
Devrimci Bir Sınıf
Olarak Gerçekleştirebilir

•Komünist Partisi
Nasıl Devrimci
Bir Güç Olur

•Özgürlük Hakkı
Devrimle
Kazanılacak

•DSF Davos'a
Karşı

Unutma!

**Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30. yılında yine
1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrime**

M A R T İ S Y A N D I R

AYAKLANMADIR DEVRİMDİR

İŞÇİ SINIFI KURTULUŞUNU DEVİRİMCİ BİR SINIF OLARAK GERÇEKLEŞTİREBİLİR

İşçi sınıfının tarihi görevi kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek sosyalizme geçmektir. Bu görevi yerine getirebilmesi için, her şeyden önce, ona uygun bir gelişme göstermesi gerekiyor. Bir devrimin olması için, nesnel koşulların uygun olması yetmiyor, devrimin gerçekleşmesi için öznenin de, devrimci sınıfın da hazır olması gerekiyor. Burada önem kazanan durum, devrimi gerçekleştirecek sınıfın niteliğidir.

İşçi sınıfı, her zaman devrim yapabilecek durumda olmaz. İşçi sınıfı mücadelesi, çeşitli uğraklardan, ardışık evrelerden geçmek zorunda kalmıştır. Toplumsal gelişmenin her aşamasında, bilinci, istekleri ve mücadelesi aynı düzeyde değildir. Sınıf mücadelesinin kendisi, maddi koşulların durumuyla yakından ilişkilidir. Maddi koşullar yeterince gelişmemişse, sınıf çelişmeleri de pek gelişmemiştir. Bu aşamada sınıf mücadelesi yoğun değildir. Maddi koşulların gelişimine bağlı olarak sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi de açılıp gelişir, savaştı yeteneği artar. İçinde bulunduğu koşulların bilincindedir ve ne istediğini bilir. Artık devrimci bir sınıf olarak tarih sahnesinde görünür.

Proletarya diktatörlüğüne dayanarak sınıfları kaldırma gibi son derece köklü toplumsal dönüşüm görevini ancak işçi sınıfı sonuna kadar tutarlı devrimci bir çizgide ilerlerse yerine getirebilir. İşçi sınıfının sınıf mücadelesinde, tarihte oynadığı devrimci rol, yalnızca teorik bir öngörü değil, maddi koşulların olgunlaşmasıyla pratik bir iş haline gelmiştir. İşçi sınıfının politik devrimci rolü, 20. yüzyıl boyunca görülen proleter devrimler ve proletarya önderliğindeki demokratik devrimler sırasında somutlanmıştır. İşçi sınıfının 20. yüzyılda sınıf mücadelesindeki devrimci konumu göz önüne alınmadan, ne bu süreçte yapılan devrimler açıklanabilir, ne de proletaryanın çok yönlü devrimci gelişmesi açığa çıkarılabilir. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf konumuna geldiği için bu devrimler zafere ulaşmıştır. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf durumuna geldikten sonradır ki, tüm potansiyeli ve tüm yetenekleri açığa çıkmıştır. Devrimci bir sınıf olarak iktidarı ele geçirmiş, devrimci iktidarı devam ettirmiş ve sosyalizme geçmiştir. Halk kitleleri, sosyalizm altında köklü toplumsal dönüşümler gerçekleştirmiştir. 20. yüzyılda proletarya, toplumsal devrimler tarihinin özeti şudur: İşçi sınıfı ancak devrimci bir sınıf olarak toplumsal dönüşüm gücüdür.

Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan bir sınıfın, içinde

bulunduğu koşulların farkına varması, sınıflar ilişkisinde yeni bir sürecin başlaması demektir. Ancak bundan sonradır ki ne istediğini bilir ve isteklerini açık olarak dile getirebilir. İşçi sınıfının bilgi, kültür ve bilinçlenme süreci bu şekilde gelişmiştir. İşçiler, isteklerini ne zaman ki açık olarak ileri sürdüler, sınıf mücadelesi şiddetli bir mücadeleye dönüştü. İşçi sınıfı, marksizm sayesinde bilimsel ve devrimci bir dünya görüşüne sahip oldu. Marksizmin bilimsel teorisyle toplumsal ilişkilerin temelindeki uzlaşmaz çelişkileri ve kapitalist

sömürünün temellerini derinlikli olarak kavrayan işçiler, burjuvaziye karşı mücadelelerinde daha güçlü duruma geldiler. Marksizmi kavrayarak geniş bir görüş açısına sahip olan işçi sınıfı, aynı zamanda da dönüştürücü bir duruma, güce kavuştu. Böylece emekçi sınıf marksizmle, tarihi görevini anlama konumunu da yakalamış oldu. Çünkü yalnızca marksizm işçi sınıfının tarihi görevini ortaya koyabilmiştir. Marksizmle tanışan, onu benimseyen ve özümseyen; marksizmin devrimci teorisiyle devrimci bir düşünce biçimine sahip olan işçi sınıfı, böylece bu anlayışla hareket ederek, devrimci görevini yerine getirme durumuna gelmiştir.

Emekçi sınıf, devrimci görevlerini ancak örgütlü olarak yerine getirebilir. Sözünü ettiğimiz örgütlenme, politik örgütlenmedir. Ücretli emekçiler, günlük ekonomik mücadeleyle, hiçbir zaman kurtuluşa ulaşamazlar. Ekonomik mücadele, kapitalizmin sınırlarını aşamaz. Emekçilerin toplumsal kurtuluşu için politik örgütlenme ve politik mücadele şarttır. Emekçiler, burjuvaziden bağımsız bir politik örgütlenmeyle, amaçlarını gerçekleştirecek araca kavuşmuş olurlar. Marksizm-leninizme dayanan komünist partisi, emekçi sınıfın kurtuluş mücadelesinde en etkili silahıdır. Komünist partisi gerçeği kendini kabul ettirdikten sonra, artık temel sorun, bu partinin devrimci bir parti olmasıdır. Çünkü, işçi sınıfının politik örgütlenmesi bölünmüş, ayrılmıştır. Reformizme ve oportünizme dayanan partiler var, bunun yanında devrimci konuma sahip partiler var. Emekçi sınıf, yalnızca devrimci sınıf partisinde örgütlenerek onun öncülüğünde tarihi görevini gerçekleştirebilir. Böyle bir parti, işçilerin devrimci kesimini yapısında örgütler. Bir devrime ise, ancak devrimci işçiler önderlik edebilir.

İşçi sınıfının kendi koşullarının bilincinde olması yeterli değildir. Bu koşullara son verecek tarihi görevinin, devrimci görevinin de bilincine varması gerekir. Bu devrimci öncülük rolünün bilincinde olması demektir. İnsanlığı kapitalist sistemin baskısından kurtaracak olan toplumsal devrime yalnızca işçi sınıfı öncülük edebilir. Kapitalizmin ezdiği sınıflar içinde, yalnızca işçi sınıfı sınıfsal konumu nedeniyle insanlığın geleceğini belirleyebilir. Son yüzyılın tarihi, bunun en güçlü kanıtıdır. İşçi sınıfı, sayısal büyüklüğü, toplu olarak bulunması, disiplini, örgütlenme yeteneği, bilimsel ve devrimci dünya görüşü, enternasyonalist karakteri ve devrimci sınıf partisinden yönetilmesi nedeniyle, insanlığı kur-

tarma yetenek ve gücüne sahiptir. Kapitalizme son verecek ve proletarya diktatörlüğüne, sosyalizme varacak olan toplumsal devrim, işçi sınıfının öncülüğünde, ideolojik-politik hegemonyasında gerçekleşecektir. İşçi sınıfının bu mücadelede, kendi öncülüğünün bilincinde olması, kapitalizmin ezdiği tüm halk kitlelerini yanına çekmesi, kendi önderliğinde birleştirmesi demektir. İşçi sınıfı dışında hiçbir toplumsal kesim, tüm halk kitlelerini birleştiremez. İşçi sınıfı, halk kitlelerini birleştirmeden, onları kurtarmadan kendisini kurtaramaz. Öte yandan halk kitleleri de işçi sınıfı öncülüğünde ve yanında birleşmeden, kapitalizmin baskısından kurtulamazlar. Ezilen ve sömürülen sınıfların çıkarları ve nesnel durumları, birlikte hareket etmeyi gerektiriyor. Birlikte hareket etme ne işçi sınıfı için bir tercih meselesidir, ne de diğer ezilen kitleler için. Ezilen, sömürülen, baskı altındaki tüm kitlelerin güçlerini birleştirmeleri, ancak bir devrimle olabilir. Yalnızca devrimci mücadele emekçi halkı birleştirebilir.

İşçi sınıfının emekçi kitleleri kendi etrafında birleştirmesi için öncelikle, kendi kurtuluşunun tüm emekçilerin kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu demek olduğuna onları ikna etmesi gerekiyor. Devrimde işçi sınıfının ideolojik-politik hegemonyası bu anlama gelir. Bunun teorik olarak ortaya konması yetmez; devrim, devrimde öncülük esas olarak pratik bir iştir, praksisle gerçekleşir. İşçiler burjuvaziye karşı eyleme girişmeden, bu eylemleri her seferinde daha etkin hale getirmeden, diğer emekçi kitleleri (yoksul ve küçük köylülüğü, kent kafa emekçilerini, küçük burjuvaziyi) harekete geçiremez ve yanına çekemez. Ancak onları ezen, baskı altında tutan aynı güç, egemen kapitalist sınıfa karşı verilen devrimci mücadele, tüm emekçi kitleleri etkiler ve eyleme geçmesini sağlar. İşçilerle, işçi olmayan kitlelerin birliği, ancak mücadele içinde sağlanır, yani mücadele birliğiyle gerçekleşir. Devrimci mücadele ve birlikte hareket etme girişiminde esas hareket, işçi sınıfından gelmelidir. Halk sınıflarını devrimde birleştirecek olan işçi sınıfının devrimci hareketi olacaktır.

İşçi sınıfı mücadelesi boyunca sosyalizm kuruluşu sırasında geniş emekçi kitlelere önderlik edebildiğini, emekçilerin güvenini kazandığını proleter devrimler ve demokratik devrimler sırasında ortaya koymuştur. Gerek iktidarın ele geçirilmesi sırasında, gerekse sosyalizmin kuruluşu sırasında işçi sınıfına en büyük desteği yoksul köylü-

lük vermiştir. Yoksul köylülük, sefalet içindeki yaşamı, yoksulluğu ve yoksunluğu nedeniyle işçi sınıfının doğal müttefikidir. Kentlerdeki proletarya dışındaki yoksullar ve proletaryanın devrimde müttefikidir. Ayrıca aydınlar, kent ve kır küçük burjuvaları da somut koşullara göre proletaryanın yanında yer alırlar. Halkın geniş kesimlerini yanına çeken proletaryadır; proletaryanın bu beceriyi göstermesidir. Bunun temelinde ise, proletaryanın devrimci bir sınıf olarak hareket etmesi bulunmaktadır. Proletaryanın toplumsal devrimler tarihi neyi göstermiştir: Yalnızca devrimci bir sınıf olarak davranan ve mücadele veren proletarya, tüm eylemleri, tüm baskı altındaki sınıfları etkiler ve onlara güven verir. Halk kitleleri ancak devrimci bir sınıfın yanında yer alırlar. Bunun nedeni, proletarya dışındaki halk kitlelerinin de çıkarının devrimde olmasıdır. Proletarya, devrimci bir konuma geldikçe, halk kitleleri de devrimcileşir. Proletarya, geniş kitleleri devrimde birleştirme ve sosyalizme yöneltme yeteneğini devrimlerde ispatladı, ancak bu her yerde olmadı.

Proletarya, devrimci bir gelişme gösterdiği, devrimci komünizmin saflarında örgütlendiği yerlerde ya tarihi görevini yerine getirecek bir düzeye geldi ve yerine getirdi ya da sınıflar mücadelesinde etkin, ağırlığı olan bir güç oldu. Fakat daha çok oportünist-reformist küçük burjuva sol partilerin de örgütlendiği ülkelerde, burjuvazinin peşinden gitti. Çünkü bu partiler, burjuvaziyle işbirliği politikası izlediler. İşte bu nedenle, somut örnek verirse, Latin Amerika'da politik mücadelede emekçiler cephesi açısından büyük bir boşluk doğdu. Buralarda maddi koşullar ve nesnel durum devrim için uygun olduğu

halde, sırf oportünist-reformist partilerin burjuva işbirliği politikaları yüzünden devrim gerçekleşmedi. O zaman devrimci mücadeleyi, proletaryanın dünya görüşünden ve devrimci sınıf konumundan etkilenen sol devrimci hareketler omuzladı. Buradan çıkarılacak sonuç, proletaryanın yalnızca teoride öncü bir güç olması değil, asıl olarak pratikte de bu konuma denk davranması gerektiğidir. Proletarya, devrimci bir çizgide yürüdükçe, tüm devrimci güçler, onun öncülüğünde hareket eder.

Paris Komünü'nde ilk şafağı söken, Ekim Devrimi ile ilk defa gerçekleşen ve sosyalist sistemle güçlenen sınıflı bir toplumdan sınıfsız topluma geçiş çağı, devrimci sınıf proletarya tarafından açılmıştır. Devrimler, devrimci dönüşümler ve komünizme geçiş çağı, şimdi dünya genelinde eyleme geçen devrimci dünya proletaryasının ellerinde yükseliyor.

C.DAĞLI

Emekçi sınıf, devrimci görevlerini ancak örgütlü olarak yerine getirebilir. Sözü ettiğimiz örgütlenme, politik örgütlenmedir. Ücretli emekçiler, günlük ekonomik mücadeleyle, hiçbir zaman kurtuluşa ulaşamazlar. Ekonomik mücadele, kapitalizmin sınırlarını aşamaz. Emekçilerin toplumsal kurtuluşu için politik örgütlenme ve politik mücadele şarttır. Emekçiler, burjuvaziden bağımsız bir politik örgütlenmeyle, amaçlarını gerçekleştirecek araca kavuşmuş olurlar. Marksizm-leninizme dayanan komünist partisi, emekçi sınıfın kurtuluş mücadelesinde en etkili silahıdır. Komünist partisi gerçeği kendini kabul ettirdikten sonra, artık temel sorun, bu partinin devrimci bir parti olmasıdır.

KOMÜNİST PARTİSİ NASIL DEVRİMCİ BİR GÜÇ OLUR?

Burjuvaziden ayrı, burjuvaziye karşı bağımsız örgütlenme, iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen proletaryanın ilk yapması gereken işidir. Bu adım temeldir, ancak tarihi devrimci görevi kapitalizmi yıkmak ve sosyalizme geçmek olan proletaryanın, görevini yerine getirmesi için yeterli değildir. Bunun için devrimi yapacak bir güç durumuna gelmek gerekir. Bu duruma gelmek için de bağımsız, devrimci bir çizgi izlenmesi bir zorunluluktur. Burjuvaziden ve küçük burjuvaziden ayrı bir çizgide ilerlemeden, proletaryanın politik hareketi, devrimci bir güç haline gelemmez. Bu nitelikleri kazanmak için mücadelenin her aşamasında proletaryanın gelecekteki çıkarları gözetilmeli. Yakın amaçlar için mücadele ederken de bu hareketin nihai amacı gözetilmeli. Proletaryanın çıkarlarını gözetmeyen, nihai amacını göz ardı eden bir hareket, devrimci bir güç durumuna gelemmez. Günlük mücadele verilirken, günlük kazanımların sonuçları abartılmamalı. Esas olan, proletaryanın kurtuluşunu gerçekleştirecek olan nihai amaca varılmasıdır. Bu anlamda hiçbir şekilde günlük kazanımlar uğruna nihai hedef feda edilmemelidir. Ancak proletaryanın nihai hedefini sürekli olarak gözetilen bir hareket emekçi sınıfları kurtuluşa götürebilir.

Ayrı bir parti olmak proletaryanın çıkarını gözetmek ve bunu yaşama geçirmek anlamına gelmez her zaman. Ayrı bir parti olarak örgütlenmenin, proletaryanın çıkarlarının gözetildiği ve bağımsız bir sınıf çizgisi anlamına gelmediğini sosyalizm mücadelesinin uzun tarihinden biliyoruz. Proletarya içinde örgütlenmekle birlikte burjuvaziyle sınıf işbirliği içinde olan reformist ve oportünist partilerin durumu, söylediklerimizi anlamaya yeterlidir. Demek ki burjuva partilerin dışında ayrı olarak örgütlenmek, eğer proletarya devrimci bir anlayıştan yoksunsa, proletaryanın sınıf mücadelesi açısından hiçbir şey ifade etmez. Proletaryayı kurtuluşa götürecektir olan, devrimci sınıf partisidir.

Bir komünist partisinin burjuvazinin dışında var olması, onun proletaryanın bağımsız sınıf çizgisi ve devrimci mücadelesi için tek başına bir güvence olmadığına örnek olarak, Ortadoğu'daki komünist partilerin durumu gösterilebilir. Buradaki komünist partiler burjuvazinin dışında var olmakla birlikte, genellikle burjuvazinin, burjuva iktidarlarının destekleyicisi olmaktan öteye gidemediler. Bu nedenle ne gerçek anlamda proletaryanın bağımsız gücü oldular, ne de kitleler arasında etkin oldular. Örgütsel olarak burjuvaziden ayrı olmakla birlikte, ideolojik-politik çizgi olarak burjuvazinin etkisinde kaldılar. Bu partilerden Irak Komünist Partisi, Suriye Komünist Partisi ve Mısırlı komünist hareket olsun, Lübnan Komünist Partisi olsun, yıllar boyu "kendini" burjuvalarının destekçisi konumunda kaldılar. Farklı gerekçeler ileri sürseler de (Suriye Komünist Partisi'nin BAAS iktidarını anti-empyrialist ilan etmesi

gibi) politikalarının özü hep aynı: burjuvaziyle sınıf işbirliği. Her zaman iktidardaki güçleri desteklemekle kalmayıp, muhafazeteki burjuva güçleri de iktidara getirdiler. Tıpkı Irak Komünist Partisi'nin bir zamanlar Saddam'ı iktidara taşıması gibi. Hâlbuki Ortadoğu'daki komünist partilerin uzun bir geçmişi var. İçlerinde III. Enternasyonal'e katılanlar var. Ancak bağımsız sınıf çizgisi izleyemedikleri için etkin bir güç olamadılar. Burada sorun, her şeyden önce burjuva ideolojisinden köklü olarak kopuştur. Burjuva anlayışla burjuvaziye karşı savışılmaz ve kazanılmaz. Proletaryanın bilimsel dünya görüşüne, bilimsel ve proleter komünizme ve proletarya enternasyonalizminin ilkelerine dayanmayan ve buna uygun davranmayan ve esas mesele dünyayı devrim yoluyla değiştirmekti demeyen, günlük mücadelesinde buna uygun davranmayan burjuvaziye yenemez ve proletaryayı kurtuluşa götüremez.

Proletarya adına davrandığını ileri süren bir parti, eğer burjuva güçleri öne çıkarıyorsa, proletaryanın devrimci çizgisine, devrimci mücadelesine, devrim mücadelesindeki önderliğine ve amacına ihanet eder. Proletaryanın bağımsız, etkin bir güç olmasını engeller. Proletaryanın dünyayı değiştirme rolüne ve gücüne karşı güvensizlik yayar ve sonuçta kendi kendini tüketir. İşçi sınıfı hareketi hangi koşullarda kendi dışında ve nasıl bir hareketi destekler? İşçi sınıfı hareketi henüz güçsüz olduğu dönemde kendi dışında var olan çeşitli muhalif hareketleri destekler ve desteklemiştir. Ancak kendi dışındaki bu hareketler, kurulu sosyal düzene karşı devrimci çizgide mücadele veren hareketlerdir. Komünist Manifesto, bu şartların olduğu durumlarda işçi sınıfı hareketinin kendi dışındaki hangi hareketleri nasıl bir çizgide destekleyebileceğini ilkesel olarak açıklamıştır.

"Kısaca söylemek gerekirse, komünistler, mevcut toplumsal ve siyasal durumlara karşı her yerde ve her çeşit devrimci hareketi destekliyorlar."

Komünist Manifesto'nun devrimci içeriğine sadık kalıncaksa, yukarıdaki belirlemenin kurulu sosyal düzene karşı yönelen devrimci hareketleri desteklemeyi önerdiğini açıkça anlaşılacaktır. Peki Ortadoğu'daki komünist partiler ve Türkiye'deki sosyal-reformist ve oportünist hareketler kendi dışlarında kimi destekliyorlar? Onların destekledikleri, birbirinden farklı motifler kullansalar da burjuva güçlerdir. Bu ister sözde "anti-empyrialist burjuvalar" olsun, isterse empyrializmin yeşil kuşağı dinci burjuva güçler olsun fark etmiyor, destekledikleri burjuvazinin kendisidir; ihanet ettikleri ise proletaryadır ve proletaryanın devrimci amaçlarıdır. Yapılan, işçi sınıfına karşı işçi sınıfının düşmanlarını desteklemek ve onları güçlendirmektir. Bu ihanet çizgisini izleyen güçler, sonunda çürüyüp dağılmaktan kurtulamayacaklardır. □

BİR KATHARSIS TÖRENİ

Felsefe Sözlüğü adlı yapıtında Ahmet Cevizci, katharsis kavramını şu sözlerle açıklıyor:

“Katharsis: Arınma, saflaşma anlamında, kişinin felsefe yoluyla, hatalı inançlarından, yanlış fikirlerinden, estetik deneyim ve yaşantılar yoluyla da olumsuz duygulardan, özellikle de yıkıcı tutkuların kurtulması durumu, ruhun tutkularından temizlenmesi süreci için kullanılan Grekçe terim.

Sokrates’in katharsis’i, insan zihnini öğrenmekten, kendi araştırmaları yoluyla doğru bilgilere ulaşmaktan alkoyan malumat kırıntıları, sağdan soldan derlenmiş hatalı inançlardan temizlenme sürecini ifade eder.”

Hrant Dink’in cenazesi için Agos gazetesi önünde biriken yüzbinler, işte böyle, Sokratesvari bir katharsis töreni yaşadılar. Hrant’ın eşi Rakel, alanda toplananlara, adeta yaşamsal bir deneyimin kapılarını açtı. Onun konuşması, yüzbinlerin yüreğini fetheden bir kement gibiydi. Bu topluma, bu onyıllarca kanatılmış yaralarıyla yaşamaya zorlanmış, alıştırmış; farklı olanı boğmaya endekli bir ruh halinin en ucuz şoven pazarlarında yüksek sesle satılığa çıkarıldığı bu toprakların emekçilerine, katledilmiş bir sevgiliye duyulan özlemin (o artık hiç dinmeyecek özlemin), acının ve öfkenin en soylu pınarlarında yıkanıp dupduru olmuş sözlerle hitap etti. O sözlerde ne keskin sloganlar vardı, ne de berrak, net politik çıkarımlar. Ama kaldırımda yatan altı delik ayakkabılı adamın katledilişindeki sessiz ortaklığa katılmayı reddeden yüzbinlere, her bir söz “ille dostun bir gülü” kadar etki etti. O sessiz ortaklığı reddedişin ve acıyla kavru lu öfkenin arındırdığı yürekler, sevgili Rakel’in kanatılı sözlerini aynı nabız atışıyla dinledi-

ler.

Başka bir halkı ezen bir halk asla özgür olmazdı. Boşuna söylenmemişti bu laf. Ezen olmanın avantajıyla kötürüm olan demokratik kavrayış, o halkı her zaman gerici egemenlere bağlar. Ateş böceklerinin ışığa koşması gibi büyülenmişçesine, adeta bir güç tarafından arkadan itilircesine Şişli sokaklarını dolduran yüzbinler, bir başka halkı ezmenin kötürümleştirdiği bilinç ve yüreklerini arındırdılar. Kuşkusuz, tarihi önemde bir andır bu ve asıl sonuçlarını önümüzdeki dönemde apaçık biçimlerde göreceğimizden eminiz. Ama bu tarihi an, duru gökte çakan bir yıldırım değildi. Bu tarihi anı hazırlayan bir dizi etmenin en önemli olanlarını gözden geçirelim.

Devrimin Sokak Sınavı

Ne diyordu Marx: Devrim, karşı-devrimi örgütleyerek ilerler. İfadenin içerisinde gizil duran tamamlayıcı bir başka ifadeyi de biz dile getirelim: Karşı-devrim de, aynı şekilde, devrimi daha ileriye gitmeye, derinleşmeye ve saflarını pekiştirmeye zorlar. 23 Ocak günü yüzbinleri aynı yürek çarpışı ve aynı öfkeyle bir araya gelmeye zorlayan, son birkaç yıldır tekeli karşı-devrim cephesinin sokaklardaki moral üstünlüğü ele geçirmek için hız kazandırdığı şovenist dalgalanma değil miydi? Ama devrim -o, şimdilik hiç kimsenin cebinde olmayan güç-, en sarsıcı tokadını indirebilmek için bu şovenist histeri dalgasının zirve yapmasını sabırla bekledi.

Tekelci sermaye en koyu türden şovenizmi bürokrasinin ve militarizmin her katına hakim kılmıştı ya, sistemi korumaya alabilmek için artık bu kadarı yetmez olmuştu. Şovenizmi sokaklarda da hakim kılmak ve devrim güçlerini tam da o sokaklarda boğmak için, iki yıl

önce yoğun bir çaba içine girildi. Mersin’deki Newroz gösterilerinde, 8-10 yaşlarındaki çocukların bayrağı yakmasını fırsat bilip hız kazanan bu şovenist histeri, linç kampanyalarıyla tırmandı. Devrim ve karşı-devrim kozlarını önce sokakta paylaşmaya başladı. Bu şovenist histeri kampanyalarının figüranları, faşist-ırkçı partilerde devşirilen, uyuşturucu fuhuş gibi karapara ilişkilerindeki rant ağına bağlanan işsiz gençler oldular. Linçler, en üst düzeyde yöneticiler tarafından desteklendi, korundu, övüldü. Böylece her ne halt ederlerse etsinler, hiçbir ceza almayacaklarına inandırılan kalabalık bir lümpen topluluğu meydana geldi. Tekelci karşı-devrim, tıpkı bürokrasi ve militarizm gibi, toplumun bu en tortu kesimlerini de bir anda dokunulmazlar sınıfına katıvermişti. Yasalarca sağlanan dokunulmazlıktan daha soyut, ama bir dizi meşrulaştırıcı söylem ve destekle en az onun kadar etkin bir dokunulmazlık konumuydu bu. Karşı-devrim, bu yollarla kendi örgütsel durumuna yaygınlık, kitle desteği kazanırken, devrimin güçleri ve emekçi halk, bütün gelişmelerin farkında ve ihtiyaç duydukları atılımı sağlayacak o sarsıcı kıvılcımın beklentisi içindeydiler adeta.

Karşı-devrimin sokak hakimiyeti, Kemal Kerinçsiz gibi tescilli faşistlerin dile getirdiği gibi: *“Onlar sokakta gezmüyor, ben rahatça gezebiliyorum”* diye bildiği bir psikolojik eşik noktasına gelmiş bulunuyordu. Karşı-devrimin menegene maşaları sıkıştıkça, devrim de daha ileri ve daha derin bir adıma zorlandı. Hrant’ın cenazesi için Şişli’de yüzbinleri bir araya getiren, devrimin en çok sıkıştığı noktada patlayarak genişlemesinin kaçınılmazlığıydı. Devrim, son yıllarda sokakları şovenist histeriyle ele geçirmeye çalışan karşı-devrimi adeta can evinden vurdu. Hem onun elindeki ideolojik argümanları bir çırpıda paçavraya çevirdi, hem alanı dolduran yüzbinlerin bilinçlerini yeni bir düzeye sıçratarak onların sezgi ve kavrayışlarını alabildiğine keskinleştirdi, hem de gücünü ortaya dökerek emekçi saflarına, bu çok kritik anda ihtiyacı duyulan morali, yalnız olma duygusu ve güvenini yeniden kazandırdı.

Devrim, sokaklardan güç ve moral

devşirirken, katliamın sıcak anlarında buz gibi ve iki yüzlü kınama açıklamalarıyla ortalıkta dolaşan egemen tekelci sermayenin sözcüleri, şimdilerde seslerini yeniden yükseltmeye başladılar. Devrim onları bir anda savunma konumuna itmişti, fakat onlar biliyorlardı ki, şovenizmin savunma konumuna çekilmesi, onun ölümü demektir. Şovenizm ancak sürekli saldırı konumunda etkili bir silaha dönüşebilir.

Tekeller zehirli oklarını, cenazede en çok atılan ve duyulan "Hepimiz Ermeniyiz" sloganına yönelttiler. Bu sloganda ifade bulan bilinç arınması, şovenizmin kalbine sokulmuş bir hançerdi. Bu slogan, enternasyonal bir slogandı. Bu slogan daha ilk gün, bugüne kadar sürdürülen resmi ideolojiyi yerle bir etmiştir. Cenaze töreni, halk kitlelerinin bir patlamasına dönüşmüştür. Bu etki bir sıçramadır. Devrimci durumun olgunlaştığının bir göstergesidir aynı zamanda. Bu büyük patlamaya özellikle önem verilmelidir; çünkü bu daha büyük patlamaların dinamiklerinin fazlasıyla oluştuğunu göstermektedir. Ortalama bir anlayış, genellikle yığınların görece sessizliğine bakar; ve bunun ötesinde bir şey görmemek, ortalama sol anlayışın kavrayışıdır. Ama devrimci bir anlayış, o görece geçici durgunluk içinde bile devrimci sıçrama ve patlamaların bütün öğelerinin oluştuğunu ve bunun mutlaka büyük bir güçle açığa çıkacağını görür.

TÜSİAD başta olmak üzere, büyük sermaye güçleri ise, bu büyük patlamanın devrimci özünü boşaltıp onun sisteme karşı olan yönünü yok sayarak, AB politikalarına direnen güçleri geriletmek için bu eylemi kullanmak istemiştir. Ama şu bir gerçektir ki, halk nicelik ve bilinç olarak öyle bir noktaya gelmiştir ki, onun gücüne dayanmadan, onu yanına çekmeden hiçbir burjuva güç, diğerine karşı harekete dahi geçemez durumdadır. Ancak, Dink'in cenazesinde halk kitleleri, sistemin bütünü hedeflemişlerdir: Unutulmamalıdır ki, sermaye sınıfının kendisine, devrimle sokakta boy-

ölçüşme olanağı veren şovenizmden kolayca vazgeçmesi düşünülemez. Ama, dağa taş "Ne Mutlu Türküm Diyene" yazanların, "Hepimiz Ermeniyiz" sloganını ırkçı diye suçlamalarındaki iki yüzlülük öyle sırtıyordu ki, bu tavrın milyonlar tarafından "utanmazca bir pişkinlik" olarak algılanacağını hiç hesaba katmıyorlardı.

Toplumsal Bilinçte Vicdani Hesaplaşmalar Yadsınamaz

Alanı dolduran yüzbinleri, oraya doğru çeken vicdani bir hesaplaşma ihtiyacı olabilir mi? Eğer vicdani soyut bir insani erdem olarak ele almak yerine, onu tarihi ve sınıfsal bağlamları içinde değerlendirirsek, soruya dosdoğru cevaplar bulabiliriz.

Ermeni meselesi söz konusu olduğunda, vicdani susturulmuş bir toplum haline getirildi bu toprakların insanları. O suskunluk, çoğu zaman baskıyla, inkarla, unutulmuş bırakılmakla, utanç ve dehşetle örülü bir karanlık yaratıyordu emekçi sınıfların bilinçlerinde. O karanlık dönemlerin konusu açıldığında, büyük dedelerimizin ve büyük ninelerimizin dehşetle büyüyen gözbebeklerinde ya da utançla bükülen boyunlarında, küllerin altında saklı duran gerçeklerin taşınması zor bir yük olduğunu öğrendik biz. Nicedir, o tarihleri bizzat yaşayanlar bu dünyadan göçüp gittiler. Yeni kuşak-

lar, o günlere dair gerçekleri, dehşetle büyüyen gözbebeklerinden ya da utançla eğilen boyunlardan öğrenme imkanlarını yitirmiş olsalar bile; devrimin eşelediği küllerin yaydığı kokular, emekçi sınıfların genç nesillerinin bilinçlerindeki o karanlık noktayı kurcalamaya başlamıştı bile. Katıldığı bir sempozyumda Hrant Dink, soykırımı boş bir inatla inkar eden öğrenciye şöyle sesleniyordu: "Biliyorum, seni çok iyi anlıyorum. Atalarımızın böylesi korkunç bir olaya karıştığını kabul etmeniz çok zor." Evet, milyonlarca insan için böyle bir gerçeği kabullenmek zordu ama devrim külleri eşeledikçe, "yok öyle birşey" demek de artık kar etmiyordu.

Devrim, güçlü ve ısrarcı bir tarih öğretmenidir. O, toplumun bağrında gizli bütün çelişkileri keskinleştirerek, ezilenlere güç ve moral vererek, onlara örgütlenme ve söz hakkı tanıyarak; tarihin karanlık sayfalarında unutulup giden nice olayı, nice yarayı ortaya çıkartır. Devrimin bu gücü, en belirgin şekilde, ezilen Kürt halkında görüldü. Bir soykırımın ardından, süregiden bir tehdidi yaşamaya devam eden bir başka ezilen ulus, aynı şekilde kendi gerçeğini haykırmaz mıydı? Evet, belki o tarihleri bizzat yaşayan büyük dedeler, büyük nineler, çoktan toprağa karıştı ama devrim, emekçi sınıfların yüzüne, o kırık aynayı tutup çıplak gerçeği görmeye ve hesaplaşmaya davet etti. Vicdani bir hesaplaşmanın çok ötesinde, emekçi sınıfların bilincini keskinleştiren, burjuva sınıfıyla son bağları koparıp atan toplumsal hesaplaşmaydı devrimin davet ettiği... O gerçeği kabul etmekte hala zorlananlar, yüz yıl önce olup bitmiş bir olayın defterini artık kapatıp, meseleyi tarihçilere bırakma seçeneğine zorlanıyorlardı ki, Hrant'ın Şişli kaldırımına yayılan kanı, çoğu emekçiyi bu seçenekten bir anda vazgeçirdi. Meseleyi tarihçilere bırakmak mı? O kırım, günümüzde bile sürerken mi? Hrant'ın kanı, dünya kadar o gerçeği kabullenmekte zorlanarlara dosdoğru bir seçim yapma şansı ta-

nıdı. Vicdani hesaplaşma, burjuvaziye tehdit eden toplumsal bir bilince dönüştü.

Reformistler Boşuna Sevinmesin

Cenaze töreninde toplanan kalabalığın sessizce ve -böylesi büyük kitle gösterilerinde alışıldık hale gelen- banka ve işyeri camlarını kırmadan yürümesi, reformistlerin pek hoşuna gitti, pek sevindiler. Yüzbinlerin, yaşamsal bir deneyimden geçerek ulaştıkları bu katharsisi iyice sindirebilmek için; yepyeni bir düzeyde açiveren toplumsal bilincin yüzbinlerce kişilik dev bir varlık halinde akışı içinde o koca gövdeden kendine güven ve moral derlemek için, sırf bu nedenlerle tek bir nabzın atışındaki bir disiplinle yürümesi, ÖDP'li reformistlere göre "tüm farklılıklarımızla bir aradayız" iradesinin beyanından ibaretmiş. Evet ama, kimin kiminle bir arada yaşaması?

ÖDP reformizmi aylardır, ezen ve ezilen ulus gerçekliğine ve bu gerçekliğin ortaya çıkardığı politik görevlere tek bir vurgu bile yapmadan; bütün ezilen toplulukların ve emekçi sınıfların burjuva egemenliğe karşı birlikte mücadelesine dair tek bir söz bile söylemeden, soyut bir "farklılıklara rağmen bir aradayız" kampanyaları düzenledi. ÖDP reformizminin burjuvaziyle kucaklaşma arzusu ve ısrarını bilenler, sürdürülen bu kampanyanın, esasında burjuvaziyle bir arada yaşama isteğinin bir ifadesi olduğunu pekala anladılar. İşte bu istek ve ısrardaki ÖDP, sessizce ve yıkıp dökmeden yürüyen yüzbinlerin, burjuva sınıflara uzatılmış bir barış eli olduğunu hayal ediyor; o yürüyüşün özünde burjuva egemenliğin şovenist politikalarına doğrudan tehdit oluşturan yönünü görmezden geliyorlar.

Tıpkı ÖDP gibi, diğer reformist partiler de yüzbinlerin eylemini arkalarına alarak, burjuvaziyle barış anlaşmasına soyundular. Pazarlık masasının üzerinde de kötü şöhretli 301. maddeyi sürdürdüler. Sanki 301. madde, bütün o şoven histerinin ve linç hareketlerinin kaynağıydı. O madde, olsa olsa, bütün sokakları linç arenasına çeviren şovenist histerinin başındaki şapka olabilir. 301. madde kalk-

tığında, bu topraklarda hiçbir şeyin değişmeyeceğini, 141-142. maddenin kaldırılışıyla daha da azdırılan ve sokak infazlarına dökülen anti-komünist histeriden öğrenemedikleri anlaşılıyor. Burjuvaziye değil, ama şapkasına vurmak. Tam reformizme yakışan tavır.

Tekellerin Gündemi Başka Emekçilerin Bambaşka

Reformistlerin aksine tekceli sermaye, yüzbinlerin tek bir slogan altında tek bir ses ve yürekle sekiz kilometre inatla yürümelerinin ardındaki büyük tehdidi sezindi. Çok değil, daha birkaç hafta önce tüm büyük kent meydanlarını "kurban olam ayına yıldızına" afişleriyle donatanların, pek kötü bir ofsaytta yakalanmış olmaları bir yana, yüzbinlerin ancak bir partinin sahip olabileceği bir disiplin ve inatla hareket ettikleri eylem, çok önemli bir gerçeği daha açığa çıkardı: Tekelci sermayeyle halklar arasında kocaman ve kolay kapatılamaz bir politik uçurum var.

Tekelci sermaye, şovenist dalgaların üzerinde, yolu Kerkük'ten, soykırımın inatla reddinden ve safkan bir ırkçılıktan geçen bir rota tutturmuştu. Bu politika rotasında, şimdiki ve gelecekteki varlıklarının güvencesini görüyordu. Oysa emekçi sınıfların gündemi bambaşkaydı, günlük sıkıntıları, çözümünü aradıkları sorunlar, kafalarında cevap bekleyen sorular, tamamen bambaşka. Tekellerin kimi aklı başında yazarları, emekçi sınıflarla tekceli partiler arasındaki bu siyasi uçurumu ne denli tehlikeli olduğuna işaret ediyorlar.

Bundan böyle, o politik uçurum var olmaya devam edecek; üstelik, tekceli sermayenin atacağı her adım, o uçurumu daha da derinleştirecek. Bu eğilim, ne bu ülkenin tekceli partilerine ait bir beceriksizliğin eseridir, ne de bu toprakların halklarına özgüdür. Sermaye, sadece bu topraklarda değil, bütün dünyada, emekçi sınıflar üzerindeki denetimini hızla kaybediyor. Emekçiler, tekellerin ve onların temsilcilerinin sözlerine güven duymuyorlar. Bir göz atın ABD'ye. Dünyanın en güçlü, en varlıklı, en iyi örgütlenmiş ve toplum üzerinde en kapsamlı denetimi kurmuş sermayeye sahip

bu ülkesinde bile, tekellerin sözlerine güvenmeyenler, ezici çoğunluğu oluşturuyor. 11 Eylül'ün bizzat ABD hükümetinin işi olduğuna inanan Amerikalıların oranındaki artış, inanılmaz düzeyde. Bu oran, son aylarda çoğunluğu gösteriyor. Hemen hemen aynı güç ve etkinliğe sahip olan AB tekelleri, tüm güçleriyle ve propaganda aygıtlarıyla abanmalarına rağmen, girdikleri referandum seçimlerinden hep yenilgiyle ayrıldılar. AB anayasasının referandumlarla hemen tüm AB ülkelerinde reddedilmesi, Avrupa halklarının da tekellere hiçbir şekilde güvenmediklerinin açık kanıtı oldu. Emperyalist sermayenin gözle görülür biçimde yaşadığı bu inanırlık bunalımı, sermaye egemenliğinin daha zayıf temellere sahip olduğu bağımlı kapitalist ülkelerde, kat be kat şiddetle yaşanıyor.

Tarihin ulaştığı bu yeni evrede, emekçi sınıflar, sermayeye karşı duydukları güvensizliği, sadece pasif biçimlerde değil, aktif biçimlerde dile getiriyorlar. Aktif, pratik, dip akıntılarını büyük dalgalara dönüştürüyor. Bütün bunlar, emekçi insanlığın gerçek özgürlüğe ulaşacak araç ve olanakları şimdiden yaratmış ve en önemlisi, bu olanığın farkında olduklarını gösteriyor. Bu topraklarda emekçi sınıfların vicdani bir hesaplaşmasını, bir anda sermaye sınıfına yönelen bir tehdide dönüştüren, işte çağımızın ulaştığı bu yeni evredir.

23 Ocak sokaklarında, karşı-devrim, sersemletici bir darbe aldı. Devlet, bugüne kadar resmi ideolojiyi teşhir etmede cesur davrandığı için hedef aldığı Hrant Dink'i öldürürken, böyle büyük bir halk patlaması olacağını ve bunun kendi aleyhine döneceğini hesap etmemişti. Ama açık ki, devlet ortamın devrimci karakterinden dolayı serinkanlılığını yitirmişti. Gelişmeler, bundan sonra devletin Hrant Dink ve Şemdinli olaylarında olduğu gibi yapacağı her saldırıya halkların cesur bir şekilde karşılık vereceğini göstermektedir. Bundan sonra devletin yapacağı her saldırı, halkların ayaklanmasına yol açacaktır. Hrant Dink'in cenazesinde devrim, gücünü ortaya dökerek moral depoladı. Şimdi, şovenizmle mücadele için, sezgileri ve bilinçleri keskinleşmiş yüzbinlere sahibiz. Devrimin sokaklarda hızla yeni mevziler elde

8 MART'TA AYNILAR AYNI YERE AYRILAR AYRI YERE

8 MART 2005

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününün Ardından...*

"(...) 2004 8 Mart'ında; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü örgütleyen devrimci kadınlar, feminist hareketlerin miting alanında oluşturduğu zincirin dışında kaldılar. Aynı tabloyla karşılaşmak istemeyen devrimci kadın örgütleri bir araya gelerek, 8 Mart'ın sınıfsal özünü uygun kutlanması için kolları sıvadılar. Bu çabanın sonucunda oluşturulan platform kendi iradesini ortaya koyarak 6 Mart Pazar günü Beyazıt'ta yapılacak miting kararını aldı.

Feminist kadınların ve kadın sorununa feminist bakan çevrelerin 8 Mart'ı genel bir kadın gününe çevirme çabalarına karşı yaşanan bu ayrışmanın anlamlı, ve gerekli olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle bu yıl 8 Mart'ta ortaya çıkan ayrışmadan, bazılarının yaptığı gibi elem duymuyoruz. Emekçi Kadınlar Birliği'nin, oluşan Devrimci Kadın Platformu'nun dışında kalması ve Kadıköy için miting başvurusunda kalması ise kelimenin tam anlamıyla yangından mal kaçırma mantığıydı. EKB ince hesaplar yapmıştı ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

EKB'ye, ısrarla birliği bozmaması konusunda uyarılar yapılmasına rağmen, dikkate almamış ve Kadıköy başvurularından vazgeçmeyeceklerini ısrarla vurgulamışlardır. Kadıköy mitingine izin verilip Beyazıt'a izin verilmemesi üzerine EKB'den gelen "Kadıköy mitingine davet" platformunda kısa bir tartışmaya neden olsa da, platform bütünlüğü korunabilmiştir. EKB'nin ben merkezci, kendini dayatıcı yaklaşımı mahkum edilmiş "köylü kumazlıklarıyla" kimsenin bir yere varamayacağı gösterilmiştir. (...)

Emekçi Kadınlar (EKA)*

* Y.E. Mücadele Birliği, 37. Sayı, 16-30 Mart 2005

8 MART 2006

Devrimci 8 Mart Ve Netleşen Çizgiler*

(...) Bu yıl, ESP'nin platform toplantılarına çağırılmasında ısrarlı olan siyasi çevreler, ciddi bir ilkesizlik örneği sergilemişlerdir. Bu, "ne olursan

ol yine gel" anlayışıdır. Platformun herhangi bir özeleştirisi istemeden ESP'yi -ve dolayısıyla EKB'yi- toplantılara çağırması, Emekçi Kadınlar (EKA)'nın uyarısına rağmen olmuştur. EKA, geçen yılın muhasebesinin yapılmasını altını önemle çizmiş; EKB'nin özeleştirisi vermesi gerektiğini; ancak ciddi bir özeleştiriden sonra birlikte hareket edilebileceğini vurgulamıştır. EKA, ayrıca sorunun sadece kendilerinin değil, bütün bir platform olduğunun altını çizmiştir. Ancak platform, özeleştirisi vermeden EKB'yi çağırılmakta sakınca görmemiştir. Ve hatta platforma ESP ile birlikte gelen EKB (acaba isimlerini EKD olarak değiştirdikleri için mi platform onların geçen sene yaptıklarını görmezden geldi? İnsan, düşünmeden edemiyor!), bu yıl 8 Mart'ı örgütleyecek olan platformun yürütmesine dahi girebilmiştir! Tam platformdaki, ESP'yi vazgeçilmez gören anlayışlar, rahat bir nefes almışlarken bu kez ESP, Beyazıt'ta izinli bir miting yapılamayacağını hissettiği için, gönlünde yatırı dillendirmekten çekinmemiştir. "Beyazıt'a izin verilmezse 4'ünde Kadıköy'e gidelim" diyen ESP'nin ve dolayısıyla EKB'nin, bunu bir anda dillendirmedeği açıktır. Şu sözleriyle kendilerini ele veriyorlar. "Neden Beyazıt değil?" çünkü biz yasal miting yapmak istiyoruz... Beyazıt yasal olursa biz orada oluruz" Böylece ESP'nin genel politik söylemlerinden bağımsız olmayan bu söylem daha iyi anlaşılabilir. ESP'nin yasalılık yönelimine uygun olarak ancak "yasal bir miting"e katılabileceği anlaşılıyor. Bunun dışındakilere kapılarını baştan kapattıkları için yürütmeden de çekiliyorlar. Daha sonra da ısrarla çağırıldıkları platformu terk edip Kadıköy için başvuruyorlar. Ve belki de kim bilir bu yıl da "teknik bir sorun" çıkmasını diye zaten önceden başvurdukları Kadıköy'e gidiyorlar. ESP ve EKB için bu eşyanın doğasına gayet uygun. Onlar zaten geçen yıl buna karar vermişlerdi. Şimdi esas olarak platform oturup, EKA'nın uyarısına rağmen neden ESP'nin özeleştirisi vermeksizin çağırıldığını değerlendirmek durumundadır.

Emekçi Kadınlar (EKA)

* Y.E. Mücadele Birliği, 63. Sayı, 1-15 Mart 2006

2007 8 Mart'ında Emekçi Kadınların net tavrını daha iyi anlayabilmek için geçtiğimiz iki yılın deneyimine ve tarihin tanıklığına başvurarak başlayalım yazımıza...

Yaptığımız bu alıntılardan da anlaşılacağı üzere; 2007 8 Mart'ının örgütlenmesine Devrimci Kadın Platformu, ESP-EKD'nin iki yıldır 8 Mart'lardaki tutumunu tartışarak ve genel olarak özeleştirisi isteyerek başladı. Ancak ESP-EKD birçok yapının özeleştirisi istemesine, devrimci ortak iş yapma kültürüne ters düşen tutumlarını eleştirmesine rağmen, "özeleştirisi verilecek bir şey görmediklerini" söyledi. Bu açıklamaya rağmen hiçbir şey olmamışçasına yine platformun içine alındı. Emekçi Kadınlar olarak bizler, toplantılarda ESP-EKD'nin bu tavrını eleştirdik aynı zamanda platformun bileşenlerini söylediklerinin arkasında durmaya davet ettik. Ancak Makyavelizm ortalama sol hareketin ruhuna işlediği için tam kelimenin anlamıyla "yaptım oldu" mantığıyla davrandılar. Ve daha önce söyledikleri sözlerin arkasında duramadılar. Hatta EKD-ESP'nin toplantıya gelmesini daha önceki yılların "özeleştirisi" olarak kabul edenler bile oldu! Ama ne hikmetse platforma gelerek "özeleştirisi" verdiği varsayılan siyaset burundan kıl aldırılmaz tavırlarını sürdürüyor ve deyim yerindeyse zentinyacı gibi üste çıkmaya çalışıyordu. İşte bu noktada "birleşik yanlıgı"nın yani ilkesizliğin dansı başladı. Bir kez daha biz EKA olarak, EKD ile özel bir sorunumuz olmadığını ama platformun EKD ile bir sorunu olduğunu, platformun EKD'den istediği özeleştiriyi alması gerektiğini söyledik. "Her siyasi yapının EKD ile ayrı ayrı görüşerek sorunu halletmesi gerekir" denilerek şekilsiz bir çözüm önerildi ve itirazlarımıza rağmen kabul edildi. Bunun üzerine bu yıl 8 Mart'ı EKD ile birlikte Kadıköy'de kutlama kararına şerh koyduk ve özeleştirisi vermeksizin sağlıklı bir birliktelik yürütülemeyeceği konusunda ciddi uyarılarda bulunduk. Buna rağmen, EKD tekrar yürütmeye alınarak iki yıldır sürdürdüğü tavrı onaylandı.

EKA'nın uyarılarında ne kadar haklı olduğu pratikte bir kez daha görüldü. Platform 9 Şubat Cuma günü Kadıköy'de bir basın açıklamasıyla mitingin kamuoyuna duyurulmasına karar vermişti. Platformun bu kararını hiçe sayan EKD, aynı yerde, iki gün önce bir basın açıklamasıyla "EKD olarak herkesi 4 Mart'ta Kadıköy'e çağıracağımı" duyurdu. Yine ince hesaplarla ne kadar faydacı bir mantıkla hareket ettiğini gözler önüne serdi. Bunun üzerine platform toplantısında biz EKA olarak bu konuyu gündeme getirdik. Ve bunun tam da platformun EKD'yi eleştirdiği "birlikte iş yapma kültürüne aykırı davranma"nın bir örneği olduğunu vurguladık. EKA dışındaki tüm kurumlar EKD'nin bu tutumunu yine hiçbir somut yaptırım olmayarak, 'yanlış bir tutum', 'talihsizlik', 'olmaması gereken', 'daha titiz olunması gerekir' söylemleriyle değerlendirdiler. Ancak her şeye rağmen yine birlikte iş yapılabileceğini ortaya koydular.

EKA olarak tüm uyarılarımıza ve EKD'nin yürütmeden çıkarılması somut önerilerimize rağmen, platformu bu ilkesizliği sürdürmekten vazgeçemedik. EKA olarak bu ilkesizliğe göz yummadığımızı, bu ilkesizliğin bir parçası olmayacağımızı belirterek platformdan imzamızı çektik.

Ayrılıklar yaratmamak, birliktelikler sağlayabilmek adına 'ne olursan ol gel' demenin sonucu bu ilkesizlikti. Buna göz yummak, bu tavra sessiz kalanları da aynı ilkesiz duruma sokar. Bize göre platform ilkesiz bir tutum takınmıştır. Buna ortak olmak bu kültürün devrimci hareket içinde yer etmesine izin vermektir. EKA olarak buna izin veremezdik. İmzamızı çekerek aynılardan aynı yerde ayrılmışa ayrı yerde olacağını gösterdik.

ÖZGÜRLÜK HAKKI DEVİRİMLE KAZANILACAK

Ulusal Kurtuluş Hareketi(UKH)'nin “barış” istemi, deyim yerindeyse camii avlusuna terkedilmiş bebek gibi. Devlet uzun süredir baş vurduğu oyalama taktiklerinden sonra şimdi daha yoğun bir savaşa hazırlanıyor. Önce Dışişleri bakanı Abdullah Gül arkasından Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ABD ziyaretinin asıl amacı bu. Abdullah Gül'ün ABD'deki ilk görüşmelerinin hemen arkasından UKH'ne karşı Avrupa'da başlatılan gözaltı operasyonu bunu herhangi bir şüpheye yer bırakmaksızın kanıtıyor.

Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin önyak olmasıyla Ankara'da gerçekleştirilen Barış Konferansı'ndan hemen sonra gelişen olaylara şöyle bir bakmak bile devletin konuya nasıl yaklaştığını anlamak için yeterlidir. Konferanstan hemen sonra Hrant Dink'in öldürülmesi ve şimdi başlatılan operasyonlar, devletin atılan adımlar karşısındaki politikasını tarife yetiyor da artıyor bile.

Belki olmayacak duaya âmin demek anlamına gelecek ama bir an için Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin barış isteminin kabul edildiğini düşünelim. Bu ne anlama gelecektir? Bu hiç bir şekilde kendi kaderini tayin hakkı anlamına gelmeyecektir; çünkü Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKTH)'nin özü, bağımsız devlet kurma hakkı da dâhil olmak üzere, ezilen ulusun kendi geleceği hakkındaki kararı kendisinin vermesidir. Oysaki UKH uzunca bir süredir “demokratik cumhuriyet” anlayışıyla ve en son geliştirdikleri “devletsiz komünal ilişki” düşüncesiyle ulusların kendi kaderini tayin hakkının özü olan “ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkı”nı zaten dışlamaktadır. UKH, uzunca bir süredir teorileştirdiği görüşlerle, belirli kültürel ve çok sınırlı politik haklar uğruna UKTH'dan vazgeçmiş durumdadır. “Kültürel özerklik” vb. tezlerin, ezilen ulusa hiçbir şey kazandırmadığı tam tersine ezen ulusun egemenliğini güvenceye aldığı, hem teorik hem de pratik anlamda defalarca kanıtlanmıştır.

Bugün UKH'nin “barış” için çizmiş olduğu çerçeve kabul edilmiş olsa bile bu, ulusal sorunun çözülmesi anlamına gelmeyecektir. Bu nedenle, ulusal sorunu var eden nedenler orta yerde durmaya devam edecektir. Bu da doğal olarak kendi sonuçlarını çıkarmaya devam edecektir.

Egemen ulus burjuvazisinin belirli bir kesimi, kendilerine rahat bir nefes aldırtacağını düşündükleri için UKH'nin sunmuş olduğu çerçevenin kabul edilmesini istiyorlar. Onlar, kendi iktidarlarını sarsmayacak, egemenliklerine dokunmayacak hatta egemenliklerini sürdürmelerini kolaylaştıracak bu adımlar atılırsa sorunun çözüleceğini düşünüyorlar. Ama aslında böylesi bir gelişme ulusal-sınıfsal mücadelenin sınıfsal yönünü daha çok öne çıkaracağı için, onları tamda nefes aldıklarını düşündükleri sırada nefessiz bırakacaktır. Ulusal sorun çözümlenmemiş olsa bile UKH'nin çizmiş olduğu çerçeve kabul edilirse, ulusal so-

run için atılmış her adım kendinden bağımsız olarak bir atmosfer yaratacak ve bu atmosferde sınıfsal mücadele büyük bir açılım yapacaktır. Yani ulusal sorunda öyle bir aşamaya gelinmiştir ki, burjuvazi ne yaparsa yapsın devrim için çalışmış olacaktır.

Devlet, ulusal sorun konusunda kendi içinde bir bütünlüğe, görüş birliğine sahip değil. Devlet, bu sorun üzerinden kendi varlığının devamını görüyor. Ulusal sorun konusunda en ufak bir esnemenin dahi hızla bir çöküşü getireceğini düşündüğü için UKH ile bir görüşme ya da anlaşma yapmaya taraftar değil; hatta bunu engellemeye çalışıyor. Ancak bildik klasik yöntemlerle bu sorunun çözülmeyeceği de artık anlaşılacak durumda. Askeri imha ve zor yöntemleriyle bu sorunu çözmeye çalışmak, bunda ısrarcı olmak da, bu politikanın savunucularını iflasa sürüklüyor. Türkiye'de bu kesimin öncülüğünü Türk Silahlı Kuvvetleri yapıyor.

Tekelci sermaye sınıfı UKH'nin sunduğu çerçevenin kendinden bağımsız yaratacağı devrimci sonuçlardan korktuğu için, klasik yöntemlerde ısrarcı olan TSK'nın üzerine gidemiyor. Devrim korkusu, her şeyin üzerine çıkıyor. Her şeyin üzerine çıkan devrim korkusu tek elci sermayeyi ve orduyu uzlaşma arayışına, birlikte hareket etmeye itiyor. UKH'nin ateşkesi bozması halinde varolan sistem krizi daha da derinleşecektir. Bu egemen güçlerin birbirine düşmesi demektir. Bugünden bunun izleri görülüyor. Devlet kendi içinde bir çözülme süreci yaşıyor. Hiç kuşku yok ki “doruk”ta yaşanan bu bunalım, çelişki ve çatışmaların derinleşmesi, devrimin ön koşullarından biridir. Devrim geliştikçe egemen güçlerin birbirine düşmesi de artacaktır.

Kürt halkı UKH'nin çizgisinin sonuçlarını yaşayarak, kendi deneyimleriyle görecektir. Bu çizginin sonuçları somut olarak ortaya çıkana değin, giderek zayıflayan biçimde de olsa onu desteklemeye devam edecektir. Bu nedenle bizler Kürt halkına ısrarla ve sabırla siyasi gerçekleri anlatmalıyız. Ulusal sorunda Kürt halkı ısrarla Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini savunmaya devam edeceklerdir. Kürt halkı ona özgürlüğünü getirmeyecek olan hiçbir politikanın peşinden uzun süre gitmez. Uzun vadede Kürt halkı ulusal sorunun çözümünün komünistlerin önderliğinde olabileceğine dair bir kanaate daha çok sahip olacaktır.

Tüm gelişmeler, Leninistlerin yıllardır ısrarla vurguladıkları Kürt-Türk halklarının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelelerinin iç içe olduğu olgusunu güçlendiriyor. Gelinek nokta bu sorunun komünistlerin önerdiği çizgi dışında çözülmeyeceğini göstermiştir. Yaşam, Leninist politikaların doğruluğunu kanıtlamıştır. Bu birleşik devrimin geleceği açısından çok büyük bir öneme sahiptir.□

Emperyalist-kapitalist sistemin yeni savaş ve katliam planlarının yapıldığı NATO güvenlik konferansı 9-10 Şubat tarihleri arasında Almanya'nın Münih kentinde toplandı. Daha önceki senelerde gerçekleşen protesto eylemlerinin rengini bilen Alman devleti bu yılki protesto eylemlerine karşı daha yoğun şiddet içeren önlemlerle hazırlandı. Konferansın yapılacağı Bayerischer Hof otelinin çevresi iki gün öncesinden trafiğe kapatıldı. Sadece toplantının yapılacağı alanın "güvenliğini" sağlamak için 3500 polis ve genel olarak konferansın güvenliği için ise 10 bin polis görevlendirildi. Otoban ve şehir trafiği çok yoğun kontrol altına alınarak protesto gösterilerine gerçekleşecek katılım önlenmeye çalışıldı.

Emperyalist-kapitalist sistemin eli kanlı yöneticileri, tüm bu önlemlerin korumasında, kapalı kapılar ardında sömürü ve savaş planlarını hazırlarlarken binlerce eylemci bu planlara karşı çıkmak için alanlardaydı.

10 Şubat Pazar günü yapılacak protesto gösterilerine katılmak için, bizler de, bulunduğumuz bölgedeki Alman gruplarıyla birlikte tuttuğumuz otobüsle yola çıktık. Ama daha, Bayern eyalet sınırları (Münih'in bağlı olduğu bölge) içine girdiğimiz anda iki sivil ve iki resmi polis otosunun "eyleme geciktirme kortejine" alındık. Yaklaşık 10 kilometre boyunca otobandaki diğer araçların yanımıza ve önümüze geçmesi engellendi ve sonunda bir otoban parkına yönlendirilip durdurulduk. Durdurulduğumuz parkta yaklaşık 20-25 (ki bu yarım saat içinde 50'ye çıktı) polis otosu bizi bekliyordu. İçinde 40 kişinin bulunduğu bir otobüsün aranması için bu normal bir durum değildi.

Otobüse daha ilk gelen polisin yüksek ve üst perdeden bir ses tonuyla, "ne yapmaya çalıştığınızı biliyorsunuz şimdi aşığıya inemezsiniz kimlik kontrolleriniz ve üst aramalarınız yapılacaktır" demesiyle birlikte işin rengi netleşti. Bu rutin bir uygulama değil, eylemcileri pasifize etme ve katılımı engelleme çabasıydı. Sorumlu Alman arkadaşın "benim kimliğimi kontrol edin ve kaydedin bu otobüsten kaynaklı doğabilecek tüm sorunlarda da beni sorumlu tutarsınız (bu normalde Almanya'da yapılan bir uygulama) çünkü yapacağınız arama ve kimlik kontrolü bizi eyleme geciktirir" demesiyle birlikte polis, otobüsün ön tarafındaki kitleye saldırmaya ve tek tek insanları koparıp gözaltına almaya çalıştı. Bu sırada çevreden gelen destekle birlikte polislerin sayısı bir hayli fazlalaştı. Çıkan arbedede dört Mücadele Birliği okuru, bir Atılım okuru ve bir Alman arkadaşımız, yerlerde sürüklenip şiddete maruz kalarak yaka paça gözaltına alındı. Yaklaşık bir saatlik bir gerginlikten sonra polis tarafından, gözaltındaki arkadaşların polise şiddet uygulamaktan dolayı savcılığa çıkarılacağı ama (buna rağmen) eğer geri

MÜNİH 2007

dönmeyi kabul edersek şimdi serbest bırakılacakları söylendi. Bunun doğru olmadığını, şiddete maruz kalanların arkadaşlarımız olduğunu ve bunun normal bir uygulama olmadığını söylediğimizde ise polisin verdiği cevap çok ilginçti; "Burası Münih, bu eyleme katılmak o kadar kolay değil ve bu uygulama da normal". Aslında bu sözler konferansı düzenleyen emperyalistlerin karşılarındaki güçten ne kadar korktuklarını en yalın biçimde itiraf ediyordu.

Yapılan işlemlerin ardından otobüse bindirildik ve Münih'e doğru yola devam ettik. Ve hemen telefonla gözaltıları Münih'teki eylem komitesine ve avukatlara bildirdik. Çünkü Münih'teki eylemin bir diğer özelliği, bu eylemle ilgili gerçekleşen tüm gözaltılar tek merkezden takip edilip bırakılmaları sağlanıyordu.

Bir saatlik bir gecikmenin ardından eylem yerine geldiğimizde yürüyüş başlamıştı. Hemen üzerinde İngilizce "Zafere Kadar Devrim" yazan pankartımızı açıp kortejimizi oluşturduk. Bazı Alman arkadaşların yoldaşlarımızın tavırlarından etkilendiklerini ve bizimle birlikte yürümek istediklerini söylemeleri bizi gururlandırdı.

Irak'ta devam eden savaşın ve yeni emperyalist savaş planlarının protestosunun öne çıktığı eyleme yaklaşık 6-7 bin kişi katıldı. Alman polisinin provokatif tavırları 3 saat süren yürüyüş boyunca devam etti. Bir ara 15-20 kişilik bir polis grubu çembere alındı ve çatışma yaşandı. O bölgeye yüzlerce polisin gelmesiyle çemberdeki polisler elimizden kurtarıldı. Eylemcilerle polis arasındaki çatışmalar yürüyüş boyunca devam etti. Eylem boyunca 16 gözaltı gerçekleşti.

Yürüyüşün sona ereceği Marien Platz'a gidilmesi polis tarafından kurulan barikatlarla engellenmeye çalışıldı. Böylelikle burada yapılması planlanan miting engellendi. Burada gerçekleşen küçük çatışmaların ve uzun süren bekleyişin ve de gözaltındaki arkadaşların serbest bırakılacağı haberlerinin bize ulaşmasının ardından eylem bitirildi.

Bir-iki saatlik bir bekleyişin ardından gözaltındaki arkadaşlar da serbest bırakıldı. Gözaltındaki tüm arkadaşların yüzlerinde ve vücutlarının çeşitli yerlerinde yaralar morluklar ve şişlikler vardı. İşte "Avrupa demokrasisi" buydu... Otobüste, radyo ve internet sitelerinin eylem haberini "çatışmalar otobanda başladı onlarca polis ve gösterici yaralı..." şeklinde verdiklerini öğrendik... Tüm bu yaşananların ardından her yıl burada olduğumuzun sözünü verip Münih'ten eylemin yapıldığı bölgeden ayrıldık.

ZAFERE KADAR DEVRİM

Almanya'dan Leninistler

KOŞULLAR DEVRİMİ

Bir faşist cinayet, devletin “derinliði” var mı yok mu tartışılmasını yeniden gündeme getirdi. Günlerce süren var-yok tartışılmasından sonra Başbakan son noktayı koydu: “Evet var”dı. Hem de Başbakan bir televizyon programında konuşurken elektriklerini kesecek kadar “var”dı. Peki bu, nasıl bir “derin devlet”ti ve “derin” ise derinliði nasıl bir şeydi? Herkes “derin devlet”i derin yerlerde arar ve kendine göre bir tarif uydururken, birileri de herkese kış kış gülüyordu. Çünkü “derin” dedikleri devlet gözlerinin önündeydi ve elle tutulacak kadar “sıd”dı. Emniyet Müdürlükleri, Valilik Makamları, Ordu kademeleri; bu “derin devlet”in uzuvlarıydı. Bir katil işte bu kurumlarda bir “kahraman” gibi karşılanylıyor; polisler, subaylar ve daha nice görevliler onunla “hatıra resmi” çektiler ve onları ebedi kılmaya çalışıyorlardı.

İşte “derin” dedikleri devlet bu aleni halindeyken, içi sınıflı adına politika yaptıklarını sanan ortalama sol örgütler onu gizli kapaklı yerlerde arıyorlardı. Başbakan bile “derin devlet”in aleniyetinin bu kadarına dayanamayıp “bu ne sululuk böyle” deyivermişti. Bu manzara dahi akıllarını başlarına getirmeye yetmedi. Onlar için önemli olan Başbakanın “derin devlet var” demiş olmasındı. Eh, madem “derin devlet var”dı ve sen başbakanın hadi bakalım onların üstüne git; hem de sonuna kadar; nereye, ucu kime varırsa varsın git.. Amiyane tabirle bu “gaza getirme” politikasıyla devrimci propaganda yaptıklarını sanıyorlardı. Ama ne Başbakanın ne de egemen sınıfın başka herhangi bir kesiminin bu propagandaya kulak asacak hali vardı. Onların kendi hesapları, korkuları, endişeleri vardı ve başkalarının sözüne göre değil, kendi durumlarına uygun hareket ederler.

BUNALIM VE KORKULAR

“Soruyorum; sizin, bizim bugünkü durumumuz, Samsun’a çıkmadan önce 16 Mayıs 1919’da Atatürk’ün karşı karşıya olduğu sorunlardan daha mı büyük?” Bu

soru düzenin en önemli silahlı örgütünün en tepesindeki isme; Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’a ait. Sonra savaştan bir tarafın umudunu kaybetmemesi gerektiğini bilen bir asker olarak Büyükanıt, sorusunu yine kendi yanıtlıyor: “Hayır değil.” Ama bir soruyla gelen deşerli itiraflar bitmiyor. Böyle devam ediyor: “Bugün Türkiye, çetnli sorunlarla karşı karşıya. Daha önce de açıkça söyledim: Türkiye Cumhuriyeti, 1923’ten bu yana bu kadar büyük risk, tehdit ve sıkıntılarla karşı karşıya kalmadı.” Bu sözlerden sonra ortaya çıkmış oluyor ki, yukarıda verilen yanıt mezarlıktan geçerken çalınan ıslıktır. Yüreklerdeki korkuyu ıslıkla bastırma çabasıdır. Böylece, düzenin “büyük risk, tehdit ve sıkıntı”lar içinde olduğu –boğazlarına kadar burjuvaziye güven duygusu içine batmış bilim insanı sosyal reformist ve oportünistin hoşuna gitmese de- en yetkili adından itiraf edilmiştir.

Bu korku, düzenin gerçek gücü ve gerçek sahibi olan tekeli sermaye sınıfının tümüne egemendir. Düzeni koruma ve sürdürme endişe ve korkusu, doğallık olarak, bu sınıfın bütün davranışlarına, bütün politikalarına yön veriyor. Başka bir ifadeyle, egemen sınıf, bütün adıyla bu korku ve endişenin baskısı altında atıyor. Kendi içindeki biddetli çatışmaların kaynağı da bu korkudur. Bu korkunun adı ve kaynağı ise, düzenin kapsını çalan toplumsal devrimdir. Sosyal reformistler ve oportünistler, yani ortalama sol düşüncelere sahip bütün örgütler toplumsal devrimi uzak bir geleceğin sorunu olarak görsele de burjuvazi, kendi düzeninin geleceğinden onlar kadar emin değildir. İşçi sınıfına, diğer emekçi sınıflara, Kürt halkına ve örgütlü devrimci güçlere yönelik baskı ve katliam politikasının elden bırakılmamasının nedeni budur.

Ne var ki, tekeli sermaye sınıfı, bu politikanın tek başına düzeni ayakta tutmaya artık yetmediğinin; düzeni tehdit eden iç ve dış çetnliklerin kendisini yeni politikalara zorladığının farkındadır. Bu durumda tekeli sermaye sınıfının, eski

politikalarda direteceğini, yeni duruma uygun bir yol izlemeyeceğini düşünmek büyük bir hata olur. Aksine, tekeli sermaye sınıfı, her yerde eder çıkarları ve yönelimleri daha önceden oluşturulmuş “resmi” politikayla çatıştırsa bu durumda resmi politikayı tasfiye eder ve yeni duruma denk bir politikayı oluşturur. Ancak bunun sancısız, rahat ve kolayca gerçekleştirileceğini sanmak da bir o kadar yanlıştır. Egemen sınıf olarak büyük sermaye sınıfı hiç bir zaman bir bütün olmamıştır. Bu sınıfın içinde, temeli maddi çıkar çetnlikleri olan düşünce ve politika farklılıkları her zaman var olmuştur. Halk kitlelerine, devrime, bir halkın özgürlük savaşına karşı izlenecek politikalar konusundaki farklılıklar çoğu kez egemen sınıf içinde ciddi çatışmalara kadar uzanır. Bugün tanyk olduğumuz, ama ortalama sol düşüncelere sahip insanların aşılamadığı; açıklayamadıkları için de “derin devlet” ucubesini uydurdıkları çatışmanın nedeni ve temeli burada işte.

Elbette bu, tekeli sermaye sınıfının dediğim, yenilik vb vb yanlısı olmasından ileri gelmiyor. Gericilik, tekeli sermayenin özünde vardır ve bu nedenle, gericilik, tutucu ne varsa onunla uzlaşmak onun karakteri gereğidir. Ama eder işçi sınıfı, diğer emekçi sınıflar, Kürt halkının devrimci hareketi tekeli sermaye sınıfının politikalarında deşiplik yapmaya zorluyorsa ve egemen sınıf bu hareket karşısında gerçekten zorlanıyorsa; başka bir ifadeyle “eski yöntemlerle” yoluna devam edemiyorsa o zaman istemeye istemeye politikalarda bir deşiplikte razı olur. Çünkü çoğu kez ekonomik gücüne dayanarak demokratik güçleri satın alabileceğine, ortaya çıkabilecek demokratik ortamı aynı gücüne dayanarak yozlaştırayabileceğine güvenir.

ÇATIŞMA NE İÇİN

Ya bu deşiplik konusunda tekeli sermaye sınıfı, onun askeri ve politik güçleri bir bütün deşilse? İşte o zaman çatışma kaçınılmaz olur. İyi ama bu neyin çatışması; bu çatışmanın gerçek he-

İÇİN OLGUNLAŞIYOR

defi kimlerdir? Bu çatýþmada bütün taraflarýn güttüdü tek amaç, toplumsal devrimin ezilmesi, iþçi sýnýfýnýn, diđer emekçi sýnýflarýn, Kürt halkýnýn devrimci hareketinin ortadan kaldýrýlmasýdır. Çatýþma, bu amaca kimin politikalarýyla, hangi politikalarla ulaýýlacađý; bunun için iktidarda kimin etkin olacađý çatýþmasýdır. Demek ki, bu çatýþmada devrimi ezme konusunda birbiriyle yarýþan taraflardan birinin yanýnda yer almak, iþçi sýnýfýnýn, halk kitlelerinin iþi olamaz. Sosyal reformistler ise, ezilen kitlelere “derin devlet”e karþýlar gerekçesiyle, bu çatýþmanýn taraflarýndan birinin yanýnda yer almalarýný ödütlüyorlar. Sosyal reformistlerin dođrudan önerdiklerini oportünistler dolaylý þekilde ve yarým ađýzla savunuyorlar: Devrimin celladý olacak taraflardan birini destekleyin.

Ýþbirlikçi teknelci sermaye, kapitalist toplumun lider sýnýfý olarak, her zaman için, tek egemen güç olmak istemiþtir. Çünkü sermaye sýnýfý, dođası geređi, kendi dýþýnda egemen bir güç tanımaz; böyle bir gücün varlýđına uzun süre katlanmaz. Bunun yolu bütün askeri, politik güçleri;bütün kurumlarý kendi elinde, kendi denetiminde toplamaktır. Denetimi almak istediđi güçlerin baþýnda Türk Silahlý Kuvvetleri gelmektedir. Büyük sermaye sýnýfý TSK’yý yanýnda bir güç olarak deđil ama kendi denetiminde bir güç olarak görmek istiyor. Ýþbirlikçi teknelci sermaye sýnýfý bu amacýna ulaþmak için bugüne kadar çok çaba harcadý. Ne var ki, gerek ekonomik bakýmdan zayıf oluþu, gerekse TSK’nýn kendi konumunu korumak için gösterdiđi direniþ nedeniyle amacýna tam olarak ulaþamadý. Bu yolda mesafe almasýna rađmen halen de amacýna tam ulaþtýđýndan söz etmek mümkün deđildir. TSK, üstelik kendisi de bir ekonomik güç olarak, halen iktidarda önemli ölçüde söz sahibidir. Fakat bu durum þimdi giderek deđiþmektedir. Avrupa Birliđi’ni arkasýna alan iþbirlikçi teknelci sermaye sýnýfý baþta ordu olmak üzere, devletin bütün kurumlarýný, politik güçleri denetimine alma yolunda mesafe alma-

ya baþladı.

Egemen güçler arasýndaki bu çatýþma karþýmýza deđiþik kýlýflar altýnda çýkmaktadır. Suikastler, faþist katliamlar, cinayetler bu sürtüþme ve çatýþmanýn büründüdü kýlýflardan bazýlarýdır. Ama þunu biliyoruz: Aralarýndaki çatýþma ne kadar sert ve sancýlý olursa olsun sonuçta iþbirlikçi teknelci sermayenin ve emperyalistlerin dediđi olacaktýr. Büyük sermayenin, TSK’yý kendi denetimine almak için bütün gücüyle hareket etmesini engelleyen baþka etmenler de var. Bu etmenlerin baþýnda sermaye sýnýfýnýn bir toplumsal devrimden duyduđu korku gelmektedir. Uzun yýllardýr bir devrimin baskýsý altýnda yaþayan büyük sermaye, kendisini bu tehlikeden koruyacak en önemli güç olarak TSK’yý görmektedir. Bundan dolayý, ordu kimi zaman iþbirlikçi teknelci sermayenin yönelim ve politikalarýna karþý direnmesine rađmen sermaye sýnýfý ordunun üzerine gitmemektedir. Bu olgu, iþbirlikçi teknelci sermaye sýnýfýnýn Yunanistan, Ýspanya, Arjantin burjuvazisi gibi ordunun üzerine neden gitmediđini, generalleri neden yargýlamadýđýný da açýklamaktadır. Teknelci sermaye sýnýfý, korkusunu sürekli duyduđu toplumsal devrim tehlikesinden kendisini koruyacak en önemli güç olarak düþündüđu ordunun yýpranmasýný, güç ve prestij kaybetmesini istemiyor.

TSK ile teknelci sermaye sýnýfý arasýnda devrimin bastýrýlmasý ve halk kitlelerinin denetim altýna alınmasý konusunda farklý düþünce, yöntem ve yaklaþýmlarýn olduđu bir gerçektir. Bunu günlük yaþamýn her anýnda dahi hissetmek, görmek mümkün. Teknelci sermaye sýnýfý, özellikle de Avrupalý emperyalistlerin de yönlendirmesi ve cesaretlendirmesiyle, halk kitlelerinin devrimci baþ kaldýrýsýnýn boþa çýkarýlmasý için kimi düzenlemelerin yapýlmasýndan yana bir politika izlenmesini istiyor. O, ordunun halk güçleri üzerinde bir baský aygýtý olarak varlýđýný sürdürmesine karþý deđil, ama bu baskýyý politik çevirme hareketýyla ta-

mamlama-destekleme taraftarý. Ordu ise, “resmi” politikalarýn devamýndan yana . Bu nedenle, özel olarak ordu, genel olarak devletin bütünü, Dink, Þemdinli, Diyarbakýr katliamlarýnda olduđu gibi baský ve katliam politikasýný açýktan savunuyor; bu yolda adým atmaktan çekinmiyorlar. Bundan sonra da bu yönde adým atmaya devam edeceklerinden þüphe yok. Ordu, þimdi bu politikalarýný destekleyecek “sivil” örgütlenmeleri yaratmanýn çabasý içinde. Emekli subaylarýn örgütlediđi ve ýrkçı-katliam politikalarýný silah üzerine yemin ederek savunan dernekler bunlardan bazýlarýdır.

Bütün bu olup bitenler, ordunun katliam politikalarýnda ýsrar etmekten de öte, bu politikalarý uygulamak için elindeki bütün güç ve olanaklarý kullanacađýný gösteriyor. Devlet desteđinde örgütlenen ve silahlandýklarýndan þüphe duyulmamasý gereken derneklerin pýtrak çiçeđi gibi her yerde ortaya çýkmalarý bunun basit bir kanýtýdır. Fakat bu faþistlerin unuttuklarý ya da hesaba katamadýklarý bir þey var: Karþý devrimci þiddet halk kitlelerini yýldýrmak, onlarýn geri çekilmesine yol açmak bir yana, onlarýn devrimci eylem isteđini daha da güçlendiriyor, sistemden kopuþ süreçlerini hızlandýrýyor, onlardaki devrimci güç ve enerjiyi açýda çýkarýyor. Dink cinayeti sonrası geliþmeler bunun tipik örneđi oldu.

Devrim geliþip güçlendikçe onun baskýsý altýndaki egemen güçler arasýnda çeliþki, çatýþma ve sürtüþmeler de þiddetleniyor. Bu çatýþma ve sürtüþmeler bazen birbirini tasfiyeye kadar varabiliyor. Egemen güçler arasýndaki bu çözümlenir devrimin en önemli kopullarýndan birisidir. Ancak bu kopulun devrim lehine deđerlendirilebilmesi için iþçi sýnýfýnýn bađýmsýz devrimci sýnýf çizgisinde yürümesi þarttır. Egemen güçler arasýndaki çatýþmada þu veya bu gerekçeyle devrimci bađýmsýz sýnýf çizgisini terk ederek taraflardan birinin yanýnda yer almak sosyalizm amacýna, devrim davasýna ihanet-

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĐIZ!

F TİPİ ZINDANLARDA SALDIRILAR SÜRÜYOR

F tipi zindanlarda devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar sürüyor. Tekirdađ F tipi zindanında bulunan Serbüent Sürücü, Nurettin Temel ve Barış Cengiz'in ailesine görüşe gittiklerinde 1 yıla varan görüş yasağı olduğu söylenmiştir.

Bu konuyla ilgili olarak Mücadele Birliği Platformu 2 Şubat günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasına Serbüent Sürücü'nün ve Barış Cengiz'in annesi katılırken basın metnini Mücadele Birliği Platformu adına Alev Oral okudu.

Oral, saldırının önüne set çeken Ölüm Orucu eyleminin fiili olarak bitirilmesinden sonra; bu saldırıların daha da hız kazandığını belirterek; "F Tipi zindanlarda devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar sürüyor. Daha çok Ölüm Orucu Eylemi ile gündeme gelen F Tipi zindanlarda devlet kimi uygulamaları rutin hale getirmeye ve hem devrimci tutsaklara hem de onların ziyaretine giden yakınlarına kanıksatmaya çalışıyor.

Yeni Ceza İnfaz Yasasıyla saldırılarına hukuki kılıf da uydurmuş olan devlet, gelişen ve güçlenen devrimi zindanlarda boğmak amacıyla devrimci tutsaklara her yönden saldırıyor. Tekelci sermayenin egemenlik ve zor aygıtlarından başka bir şey olmayan devlet, sistemini ancak baskı ve zorla ayakta tutmaya çalışıyor. Bunun için bir yandan terörle mücadele yasaları çıkararak toplumu sindirmeye, bit yandan da mahkeme ve zindanlarla devrimi kuşatma altında tutmaya çaballıyor. Zindanlarda bulunan devrimci tutsaklarla işçi ve emekçi halklarının bağı koparmak devrimin etkisinin yayılmasını engellemek istiyorlar. Zindanlarda devrimci ve komünist tutsakların yıllardır sürdürdükleri mücadelenin işçi ve emekçi halklarımıza örnek olmasının önüne geçmek istiyorlar. Devlet, devrimci ve komünist tutsakların işçi sınıfı ve emekçilere örnek olmasını engellemek için, ziyaretçilerle görüş yasağı koyuyor. Devrimci ve komünist tutsakların dışarıyla iletişimini tamamen koparmak için mektupları karalamak suretiyle okunmaz hale getiriyor. Ziyarete gidenleri, 'arama' adı altında tam bir cenderenin içine sokuyor. Arama noktalarının sayısını artırmak suretiyle hem ziyaretçilerin hem de tutsakların psikolojisini bozmaya çalışıyor.

Disiplin cezası adı altında her türlü karşı koyuşu engellemeye ve cezalandırmaya gidiyor. Tüm bu uygulamalara sessiz kalmayan devrimci ve komünist tutsakları yeni disiplin cezalarıyla yıldırmaya ve sindirmeye uğraşiyor.

Tekirdađ F Tipi zindanında bulunan devrimci tutsakların bir bölümüne hastaneye götürüp-getirme sırasında jandarmanın saldırısını protesto eden devrimci ve komünist tutsaklara 'disiplin cezası' adı altında ağır yaptırımlar uygulanmaktadır.

Daha önce gardiyanların fiili saldırısına da uğrayan tutsaklara şimdi de 1 yıla varan görüş yasağı verilmiş durumda. Ziyarete giden ailelere Serbüent Sürücü, Nurettin Temel ve Barış Cengiz'e 2008 yılına kadar görüş yasağı verildiği söylenmiştir. Devlet zindanlarda yaptığı/yapacağı tüm saldırılara karşı devrimci ve komünist tutsakların sessiz kalmasını istemektedir. Zindanlarda on yıllardır devam eden mücadele bunun olmayacağını göstermiştir. Devrimci tutsaklar teslim alınamayacaklarını, baskılar karşısında boyun eğmeyeceklerini bugüne kadar canları pahasına gösterdiler. Bundan sonra da devrim davasının yenilmezliğini zindanlarda göstermeye devam edeceklerdir.

Bizler herkesi zindanlar konusunda duyarlı olmaya, devrimci ve komünist tutsakların mücadelesine sahip çıkmaya çağırıyoruz" dedi.

Ardından söz alan Serbüent Sürücü'nün annesi Sakine Sürücü uzun bir süredir çocuklarını göremediğini ifade ederek; "görüş yasağı bitiyor; mektup başlıyor; mektup bitiyor görüş yasağı başlıyor bu yasakların sonu yok. Çocuğumun sağlığı bozuk son derece endişeliyim" dedi. Hemen ardından söz alan Barış Cengiz'in annesi Sevgi Cengiz ise uzun süredir oğlunu göremediğini, oğlunu görmek istediğini, en son Çarşamba günü görüşe gittiğini oğlunu göremediğini çok şaşırıldığını dile getirdi. Basın açıklamasının ardından bir gazetecinin "Adalet Bakanlığının genelgesinden sonra bir değişiklik var mı?" şeklindeki sorusuna Alev Oral "hayır" cevabını verdi, aksine uygulamaların gittikçe daha da sertleştiğini ve son dönemde örneğin Kandıra F Tipi Zindanında ikinci bir arama yapıldığını söyledi. Daha sonra basın açıklaması sona erdi. □

balaması, İran'a karşı ses tonunu yükseltmesi ve Sosyalist Kore'ye tehditler savurmaya başlamış olmasıyla güç kazanıyor. Sermayenin küresel hegemonyasının bir dünya savaşıyla kesintiye uğrayacağı korkusu, sorunun gerçek kökenlerini gizlemeye yarayabilir, fakat patlak verecek bir dünya savaşının nasıl bir karaktere sahip olacağı ve bağrında hangi dönüşümleri taşıdığına dair belirlemeler de var. Financial Times yazarları, "Reagan ve Thatcher'in yarattığı dünya şimdi yavaş yavaş yok oluyor" diye ağıt yakarken, en büyük yatırım bankalarından Morgan Stanley'in yöneticileri, tarihin tekerleğinin artık emekten yana dönmeye başladığını büyük bir üzüntüyle tespit ediyorlar. Bu durumda küresel hegemonyayı yıkıma uğratacak savaşların niteliği ortaya çıkıyor.

Ergin Yıldızoğlu'nun bildirdiğine göre, Davos'ta emek-sermaye ilişkilerinde derinleşen çelişkilerin küreselleşme sürecini tehdit etmeye başladığı konuşulmuş. Sormak gerekir; hani küreselleşme ile emek en büyük saldırılara uğramış, sendikalar pazarlık gücünden yoksun kalmış ve hani emek alternatifsiz ve soluksuz kalmıştı? Hani küresel kapitalizmin alternatifi ufukta bile görünmüyordu? Ama bir çelişkinin derinleşmesi için, alternatifin açık-seçik ortaya çıkması gerektiğini kim söyledi? Tüm bu süreç boyunca sürekli kazanan sermaye oldu evet ama bizzat bu kazanımların kendisi çelişkiyi derinleştirmede mi? Son on yıldır dünyaya bu açıdan bakmayı beceremeyen ortalama solun, Davos'ta açıkça dile gelen bu itiraflar karşısında, artık dünya tarihinin bir dönüm noktasından geçtiğini kabullenmeleri zor olmayacaktır. Ne de olsa onlar her zaman burjuvazinin sözlerine, proletaryanınkinden daha fazla önem verirler.

Dünya Halklarının Dünya Tarihine Girişleri...

DSF'nin bu yıl ki toplantısı, kapitalist dünyanın sürekli gözlerden irak tuttuğu, dışladığı, adeta yok saydığı kara kıta Afrika'da, Nairobi'de yapıldı. Korkunç derecede sefaletin ve Kenyalı zenginlerin Avrupa özentisi ihtişamının yan yana görüldüğü Nairobi'de DSF'nin geleneksel yürüyüşü, tahta barakalarla dolu gecekondu mahallelerinden başladı. İlk defa bu yıl uygulanan DSF toplantılarına paralı giriş uygulaması, kuşkusuz, yoksullukla mücadele iddiasındaki bir oluşumun sosyal adaletine ve paylaşımcı niteliklerine gölge düşürüyordu. Ama Nairobi'nin yoksulları toplantıları izlemekte oldukça ısrarcıydı

DSF, dünya halklarının bu pratik arayışları ve eğilimlerinin ortaya çıktığı bir platform olarak işe yarıyorsa da, bu halkları küresel çapta sınıf savaşımına taşımakta oldukça güdük kalıyor. Tersine, DSF toplantılarında dünya kapitalist sisteminin nasıl darmadağın edilebileceğine dair pek az söz, pek çok az plan ortaya konurken, çoğunlukla temiz su, sağlık ve yoksulluğu yok etmeyen ama etkilerini azaltan kimi önerilerle, yani tümüyle dar ve yerel projelerle halkları oyalama yolu izleniyor. DSF'nin ortaya koyduğu projeler, onu yaratan küresel eğilimlerin tam tersi.

ve kapı girişlerinde kopan kavgalar yüzünden, DSF yönetimi bu karardan geri adım attı. Bu durum, dünya egemenlerinin gözden çıkarıp unutulmaya bıraktığı Afrika kıtası emekçilerinin, yaşadıkları onca sefalete ve dışlanmışlığa rağmen, dünyadaki gelişmelere ne denli ilgi duyduklarının ve dünyanın bir parçası olma gayretlerinin kanıtı oldu.

Yalnızca Afrika'da değil, DSF toplantıları hangi kıtada yapılırsa, yerel emekçi topluluklarının ilgisi aynı derecede oluyor. Dünyadan kopuk yaşadıkları sanılan nice topluluklar, nice halklar, aslında dünyanın en temel sorunlarına gözlerini dikmiş, kafaları bu sorunlarla haşır-neşir. Kimi DSF katılımcılarının ifade ettikleri gibi, "dünyanın ikinci büyük süper gücü olan dünya kamuoyu" işte bu dünyanın dört bir yanına dağılmış yerel dinamiklerden beslenerek kendine güç devşiriyor. Reformizmin sarı gözlükleriyle her şeye bakmaya alışmış olanlar, emekçilerin ne denli örgütsüz, iradesiz ve dağınık olduklarından yakınıp dururlar. Oysa, sadece DSF toplantılarında yaşananlar bile, bu hatayı kavramaya yeter. Dünya halkları, eğer

kolaylıkla ulaşabilecekleri, yine aynı kolaylıkla bir parçası olabilecekleri yalın, yaygın örgütlenmeler sunulursa, dünya çapında örgütler meydana getirebilecek eğilim ve pratik arayış içindedirler.

DSF, dünya halklarının bu pratik arayışları ve eğilimlerinin ortaya çıktığı bir platform olarak işe yarıyorsa da, bu halkları küresel çapta sınıf savaşımına taşımakta oldukça güdük kalıyor. Tersine, DSF toplantılarında dünya kapitalist sisteminin nasıl darmadağın edilebileceğine dair pek az söz, pek çok az plan ortaya konurken, çoğunlukla temiz su, sağlık ve yoksulluğu yok etmeyen ama etkilerini azaltan kimi önerilerle, yani tümüyle dar ve yerel projelerle halkları oyalama yolu izleniyor. DSF'nin ortaya koyduğu projeler, onu yaratan küresel eğilimlerin tam tersi.

Yine de DSF, proletarya enternasyonalizminin bütün gereklerini yerine getirecek donanımda bir gücün olgunlaşmasına dek, dünya emek hareketinin en kapsamlı, gerçek güçlere dayanan örgütlülüğü olmaya devam edecek. Ve proletarya enternasyonalizmi, belki DSF içinde devrimci grupların iradeyi ele almasıyla, belki de DSF dışında ama onu bir büyük platform olarak mutlaka değerlendirecek güçlerin bir araya gelmesiyle olgunlaşacak. Davos toplantılarına hakim olan kabus senaryoları, böyle bir gücün olgunlaşması için, çok da fazla beklemeyeceğimize işaret ediyor.□

DSF DAVOS'A KARŞI

Emeğin sermayeye karşı savaşımı dünya çapında sürüyor, dünya çapında etkide bulunuyor ve yine dünya çapında sonuçlar yaratıyor. Sermaye dünyası çağın bu gerçeğini tüm yönleriyle algılamış durumda; bu yüzden, her geçen yılın değerlendirilmesi ve gelecek yıllara dair öngörüler ve planlar ortaya koymak için, uluslararası çapta toplantılar yapmayı ihmal etmiyor. Emek güçleri de aynı şekilde, yarattığı küresel etkiyi ve sonuçlarını derlemek için, dünya çapında toplantı ve tartışmalara giderek daha fazla önem veriyorlar. Hemen aynı günlere denk gelen, kapitalistlerin Davos Zirvesiyle, emeğin Dünya Sosyal Forumu (DSF) toplantıları, dünya çapında süregiden sınıf savaşımının yansıdığı önemli birer ayna vazifesi görüyorlar. Öyleyse, bu savaşımın kapitalistler ve emekçiler gözünde nasıl yansılar bulunduğunu her yıl yapılan bu toplantılardan ölçme olanağı bulunduğunu söyleyebiliriz.

Ancak, bu karşılaştırmayı yapmadan önce, elmalarla armutlar arasındaki farkları vurgulamalıyız ki, kimse bizi elmalar ve armutları toplama suçuyla itham etmesin.

Müzmin Muhalifler ve Tedirgin Egemenler

Davos toplantıları dünya sermaye güçlerinin hiyerarşik ve kurumsal örgütlülüğünün bir yansıması olduğundan, sınıf mücadelesinin gerçek sorunlarını ele alışı ve bu sorunların kapitalizm lehine çözümünde ortaya çıkan iradeye ve bu iradenin merkeziliğine özel dikkat çekmek gerek. Davos toplantılarında kimin sözünün geçerli olduğu, kimlerin çözümlerinin kabul edileceği baştan bellidir. Davos, bir forum olarak toplanıyor ve "entellektüel bir platform" olarak sunuluyor gibi görünse de, o toplantılarda Bangladeş Merkez Bankası müdürüyle ABD Hazine yetkilisi eşit ağırlıkta kabul görmez. Uluslararası tekellerin CEO'ları, dev yatırım bankalarının uzman kadroları, IMF ve DB yöneticileri, bu forumun esas iradesini oluştururlar. Bu yüzden, sermayeye belli bir yol çizmesi açısından Davos, DSF'nin temsil ettiği iradenin ötesindedir.

DSF'nin en önemli handikaplarından biri budur. Forumu örgütleyenlerin baştan beri reddettikleri hiyerarşik ve kurumsal yapılanma, DSF'nin şiddetle ihtiyaç duyduğu bir merkezi iradeyi ona kazandıracak tek

mekanizmadır. Birkaç gün süren forum boyunca yüzlerce toplantı ve sunum sıkıştırılıyor. Katılımcılar o toplantıdan ötekine koşturup duruyorlar. Yüzlerce toplantı içinde, uluslararası alanda ismini duyurabilmiş akademisyen ve yazarların katıldıkları, daha büyük kalabalıkları çekiyor. Ancak DSF'nin tüm bu toplantılarının sonuçlarını derleyecek, kararları denetleyecek, onun iradesi ve sembolü haline gelecek kurum ya da kişiler henüz ortada yok. DSF örgütleyicileri, böylesi bir iradenin ortaya çıkmaması için adeta özel bir çaba sarfediyorlar. Oysa geçen sene Caracas'ta yapılan DSF toplantılarına tartışmasız damgasını Chavez vurmuştu. Eğer Chavez ya da Fidel gibi tüm dünya emekçilerinin ilgi ve saygısını kazanmış, büyük kalabalıkları yönetme deneyimleri olan liderler DSF'ye ağırlıklarını koyabilmiş olsalar, kuşkusuz DSF, en az Davos toplantılarının burjuvaziyi temsil etmesi kadar, emeğin uluslararası irade ve entelektüel gücünü temsil ederdi.

DSF'yi Davos karşısında daha etkisiz kılan bir diğer etmen, iktidar olgusuna yaklaşımıdır. Davos'u dünyanın egemenleri organize ediyor. DSF'yi oluşturanların ezici çoğunluğu ise müzmin "muhalif" kimlikleriyle anılmayı arzuluyorlar. Bu nedenle Davos'un gündeme aldığı sorunlarla, DSF'nin bunlara alternatif çözüm üretmesi gibi bir örtüşme yaşanmıyor. DSF, Davos'a dışını gösteremiyor, seçenek oluşturmakta hep eksik kalıyor.

Davos bu yıl gündemine küresel hegemonyanın çözülme tehlikesini alırken, DSF geçmiş yıllarda söylediklerini tekrarlamaktan öte gidemedi. Aradaki bu açıklığın nedeni, DSF bileşenlerinin pek azının emek güçlerini iktidarı fethetme zorunluluğuna hazırlamalarıdır. Bu reformist tutum, DSF örgütleyicilerinin kimi silahlı devrimci güçleri dışlama tavrında yansımaları buluyor. FARC gibi silahlı devrimci örgütler DSF'ye katılım sağlayamazken, EZLN gibi reformizm batağına saplanmış silahlı çevreler ise kolayca itibar sahibi oluyorlar. Bu iktidardan korkma tutumu, DSF'yi dünya emek hareketinin merkezi iradesi ve burjuva dünyaya karşı seçenek oluşturacak siyasi gücü olmaktan çıkarıyor ve onu "muhaliflerin karnavalı"na döndürüyor.

Davos'un Kâbus Tablosu

Her yıl olduğu gibi, İsviçre'nin Davos kasabasında binlerce özel timin yüksek koruması altında toplanan tekeli sermaye temsilcilerinin gündemi, hayli karanlık ve kabuslarla doluydu. Toplantılar başlamadan, önde gelen sözcülerin ifadeleri, bu kabusların korkutucu gücünün altını çiziyor. Eski ABD Maliye Bakanı Summers, "piyasalar 1914 yazında da çok iyimserdi" uyarısında bulunarak, Birinci Paylaşım Savaşı'nın patlak verdiği tarihe gönderme yapıyor. Uyarının gerçekliğine dair işaretler ise, ABD'nin Somali'yi bom-

Davos'ta Yapılan Dünya Ekonomik Forumu'nu Protesto Eylemlerinden

ÇIKMAZ SOKAK

1968'de, Vietnam birliklerinin ünlü Tet saldırısından sonra, ABD tekelci sermayesi "artık bu işi bitirmek için bir yol bulduk" sözünü dillendirmeye başlamıştı. ABD açısından savaşı kaybedişin herkese ilanıydı Tet Saldırısı. Irak'ta durum, çok daha kısa sürede bu aşamaya geliverdi. ABD tarihindeki en hızlı "zafer", şimdi artık en hızlı yenilgiye dönüştü.

Hitler'in blitzkrieg (yıldırım savaşı)'nın modern versiyonu ile Arap çölleri ne dalan dünyanın en modern ordusu, 40 gün içinde Bağdat'a ulaşıp zaferini ilan etti. Nazilerin Polonya işgaliyle karşılaştırılabilecek bir zaferdi bu! Saddam'ın heykeli yıkıldığında Pentagon'da "bu iş bitti" naraları eşliğinde kadehler kaldırılıyordu. Oysa "bu iş" daha yeni başlıyordu. Irak ordularının yenilgisi ve dağılmasından sonra Irak direniş savaşı başladı. Hızla büyüyen direniş, ABD ordusuna büyük kayıplar verilmeyi başardı. İşgal birlikleri her sokakta, köşe başında, yolda... açık hedefti. Kurulan kontrol noktaları kar etmedi. Keskin nişancılarla, bombalı düzenerlerle, omuzdan atılan füzelerle, havan toplarıyla... avlanmaya başladı işgalciler. Kayıpları 3000'i aştı. Ve tıpkı Viet-

nam'daki gibi, ilk önlem, birliklerin güvenli üslere çekilmeleri oldu. Böylece zaten olmayan denetim tümünden yitirildi. Direniş daha da gelişti, örgütlendi. Bu arada "savaşın mimarı" Savunma Bakanı Rumsfeld, istifa etmek zorunda kaldı.

Büyük hayaller ve planlarla yola çıkan faşist ABD, Bağdat kapanında sıkıştı kaldı. Ne işgali sürdürebiliyordu, ne de geri çekilebiliyordu. "Irak Çalışma Grubu" nun raporu, bunu açıkça itiraf etmiş durumdaydı. Rapor, öz olarak, "kalamayız, ama çekilemeyiz de" düşüncesi üzerine kurulmuştu. Bush'un "yeni stratejisi" bu şartlarda ileri sürüldü. 20 bini aşkın asker takviyesi ile "durumu kontrol altına alma" hedefi kondu.

Bu. "Yeni strateji" gereği, "Bağdat'ta tüm silah taşıma ruhsatları askıya alındı, gece sokağa çıkmak yasaklandı. Tüm haberleşme gereçleri üzerinde ihtiyati tedbirler devrede. Evler ve işyerleri aranıp seyahat kısıtlamaları getirilebilecek. Kuralları ihlal edenler terör yasasından yargılanacak. Terk edilmiş evlere yasadışı yerleşenler iki hafta içinde buraları terk edecek." ABD yönetimi bu çıkışsızlık içinde yapılabilecek en kötü şeyi yaparak, başta daha fazla gömülmeyi seçti. Bu "yeni strateji" iki günde 100'den fazla Irak'lı'nın ölümüne yol açarken, ABD helikopterleri de düşürülmeye devam ediyor.

İşgal, kritik eşiği bir süre önce geçti. Olayların akışı geri döndürülmez bir noktaya çoktan ulaştı. Tıpkı Tet Saldırısı sonrası gibi. Ama bir farkla. O dönemde "artık bu işi bitirmek için bir yol bulduk" diyebilecek şartlar vardı. Bugün böyle bir yol da yok. Bu yüzdendir ki Bush, "Vietnam'daki hatamız yeterince kararlı davranmamaktı" diyerek, işgalden vazgeçemeyeceklerini ifade ediyor. Öte yandan, var olan durumun da sürdürülebilir olmadığı

her geçen gün daha açık hale geliyor.

Bizzat ordunun içinden çatlak sesler daha gür çıkmaya, işgalin sürdürülebilir olmadığı daha yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. ABD'nin "stratejik ortağı" İsrail içinde bile çatlak sesler büyüyor. Özellikle Bush yönetiminin İran'a yönelik sertleşme politikası, her ne kadar İsrail yönetiminden destek görse de, İsrail içinde bu durumun "İsrail'in güvenliğini ve varlığını tehlikeye attığı" görüşü ağırlık kazanmaya başladı.

ABD, bu işe girerken "savaşı tüm bölgeye yayma" planıyla hareket ediyordu. Ama daha Bağdat'ın ötesine geçemedi. Kapana sıkıştı. Dengeler tümünden aleyhine döndü. Ne Filistin'deki planları tuttu, ne Lübnan'daki, ne de Irak'taki. Lübnan'da "Batı'nın adamı" Fuad Sinyora bıçak sırtında. Yanlış bir adım atıldığında koltuğundan olacağı kesin. Filistin'deki iç çatışmalar, bir yandan has adamları Ebu Mazen (Mahmud Abbas)'ın iyice teşhir olmasını getirirken, diğer taraftan "Mekke ateşkesi" ile Hamas, gittikçe güçten düşeceği, eriyeceği bir rotaya girmeye başlıyor. Bu durum, Filistin'deki gerçek devrim güçlerinin önünü açacaktır. ABD-İsrail ittifakının kısa vadeli çıkarlar adına attıkları bu adım, uzun vadede Filistin'deki işbirlikçilerinin altını boşaltmaktadır. Gelişmeler, ABD emperyalizminin dengesini bozuyor.

Egemen olamamanın dengesizliğiyle ABD'nin saldırganlığı arttı. Saldırganlığı arttıkça dengesizleşti. Irak'ta güvenliği sağlamadan savaşı İran ve Suriye'ye yayması neredeyse imkansızdı. Şimdi Bush yönetimi İran ve Suriye'ye saldırmadan Irak'ta güvenliği sağlayamayacağı düşüncesinin etkisine girdi. Irak direnişine yardım ettiği gerekçesiyle özellikle İran'a yönelik suçlamalarını artırdı. Bu suçlamalara ilk itiraz bizzat ABD Genel Kurmaylığı'ndan geldi. İran suçlamaları "zırva" olarak nitelendirip güldü geçti. Kapana kısılan bir kedinin tıslaması kimi ürkütülebilir ki! Bu dizginsiz maceracılık, Anglosakson işgal cephesindeki ve İsrail içindeki çatlakları büyütme başka bir işe yaramıyor. Emperyalizm, Ortadoğu'nun çıkmaz sokaklarında kendine çıkış arayadursun... bizzat işgalci ülkelerin ve İsrail'in içinden savaşa ve savaşı yayma planlarına karşı güçlü bir tepki geliyor. Bölgemizdeki savaş, devrimleri mayalamaya devam ediyor. □

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

İSPANYA'DA, NATO PROTESTO EDİLDİ

İspanya'da kurulması planlanan NATO Üssü'nü protesto etmek için, 4 Şubat'ta bir eylem yapıldı. 8-9 Şubat'ta NATO Savunma Bakanları toplantısının yapılacağı Sevilla'da binlerce kişi, "NATO'nun ve kaba kuvvet yanlısı siyasetinin reddedilmesi" için toplandı.

İspanya, 1982'de NATO'ya üye olduğunda İspanyalılar tarafından tepkiyle karşılanmıştı.

MISIR DELTASI'NDA İŞÇİ GREVİ

Mısır'ın kuzeyinde delta ve çevresinde üç büyük tekstil fabrikasında çalışan binlerce işçi, daha iyi maaş ve ikramiye talebiyle, Şubat'ın ilk haftasında greve gitti. Ancak grev yapmak, Mısır'da yasadışı sayılıyor. Buna karşın, fabrika yöneticileri, işçilerle görüşmelere giderek uzlaşmaya çalışıyor.

Mısır'da, geçen Aralık ayında 27 bin işçinin çalıştığı Mahalla Kobra tekstil fabrikasında yaşanan iş durdurma eylemi, yönetimin yılsonu ikramiyelerini iptal etme kararını geri çekmesiyle son bulmuştu. Bu grevin gerçekleşmesinde, Aralık'taki grevin başarıya ulaşmasının da etkisi var.

YUNANİSTAN'DA ÖĞRETİM ÜYELERİ GREVDE

Yunanistan'da yüksek öğretim kurumlarında görevli öğretim üyeleri, parlamentoda geçen haftalarda görüşülen "özel üniversitelerin açılması" yasa tasarısını protesto etmek için süresiz grev başlattı.

Yunanistan Öğretim Üyeleri Federasyonunun kararıyla başlatılan grevin, yasa tasarısı geri çekilene kadar sürdürüleceği belirtildi.

Yunanistan'da öğretmenler de geçen haftalarda aynı nedenle 24 ile 72 saat arasında değişen grev eylemlerinde bulunmuşlardı.

HAYDARPAŞA GARI'NDA MAKİNİSTLER'İN GREVİ VE ZAFERİ

Haydarpaşa Garı'nda görevli makinistler, 5 Şubat sabahı iş bıraktı. Makinistler, trende kendi görevlerinin yanı sıra tren şefinin işlerini de yapması nedeniyle aşırı yorulduklarını ve yol güvenliği olmadığını dile getiriyorlardı. Ekim ayında bu konuyla ilgili yaşanan sorunun ardından, bu çalışmayı yapan makinistlere "şef makinist" ünvanı verilmesi vaadiyle sorun çözülmüştü. Ancak aylar geçmesine rağmen hem verilen sözün tutulmaması, hem de çalışma şartlarında

hiçbir değişiklik olmaması nedeniyle iş bıraktı. 5 Şubat sabahı 05.30-06.30 saatleri arasında İstanbul-Adapazarı ve Haydarpaşa-Gebze banliyö tren seferleri yapılmadı.

Bunun ardından 12 makinist açığa alındı. Bunun üzerine 6 Şubat günü akşam 16.45'te işten atılanların işe geri alınması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle iş bırakıldılar. Haydarpaşa Garı'nda hiçbir tren seferinin yapılamaması nedeniyle büyük etki yarattı. Ulaştırma Bakanlığı yetkililerinin, KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) İstanbul 2 Nolu Şube ile yaptıkları görüşmeler sonucu grevin 8. saatinde makinistlerin tekrar işe dönmeleri kabul edildi ve sendikanın talepleri kabul edildi. Demiryolu işçilerinin yeniden işbaşı yapmasının ardından demiryolu ulaşımı yeniden düzene girdi.

KAPİTALİZMİN İŞÇİ KATLIAMI

DEVAM EDİYOR

Şanlıurfa'nın Ceylanpınar ilçesinde bulunan Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü (TİGEM)'in taşeron firması, 10 kişinin ölümüne yol açtı.

Sigortasız olarak çalıştırılan ve çoğunluğu 15 yaşındaki genç kız ve kadınlardan oluşan tarım işçileri, kamyon kasasına balık istifi doldurularak taşınırken 7 Şubat günü sabaha karşı yaklaşık 2 metre derinlikteki Çırpı Deresi'ne yuvarlandı. Kamyonun kasasında dereye yuvarlanarak akıntıya kapılan 43 işçiden 10'u kurtarılamadı. Urfa'dan gelen kurtarma ekipleri 21'i çocuk 33 işçiyi akıntılardan kurtardı.

Bir kamu kuruluşu olan TİGEM, daha önce taşeron firmayı, "işçileri üstü açık kamyonla taşımamaları" konusunda uyardıklarını belirterek suçlunun kendisi değil taşeron firma olduğunu iddia ediyor. Akıntıya kapılan işçiler, günlük 2-5 ytl arasında bir ücretle çalışıyordu.

İZMİR BELEDİYE İŞÇİLERİ EYLEM YAPTI

İzmir Büyükşehir Belediyesi işletmeler ve Buca Belediyesinde çalışan yaklaşık üç bin belediye işçisi, kadro verilmemesi nedeniyle 4 B statüsüne geçirilmek istenmelerini protesto etmek için 9 Şubat günü alanlardaydı.

DİSK Ege Bölge Temsilciliği önünde toplanan Genel-İş üyesi işçiler, buradan AKP Konak İlçe Merkezine yürüdüler. Burada yapılan konuşmalarda, belediye işletmelerinde çalışan binlerce işçinin kadro beklediği ve dami kadro hakkı kazanılincaya kadar mücadele edeceklerini dile getirdi.

DOKTORLAR "TORBA YASA"YI PROTESTO ETTİ

Çeşitli illerden Ankara'ya gelen Tabip Odaları temsilcileri, Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi üyesiyle yaptıkları toplantının ardından, dövizlerle Sağlık Bakanlığı'na yürüdüler.

Sağlık Bakanlığı önünde basın açıklaması yapan TTB Başkanı Gencyay Gürsoy, sağlık sektöründe yeterli bir sistem oluşturabilmek için çaba harcadıklarını, ancak hükümetin çabalarına kayıtsız kaldığını söyledi. İktidarın, yabancı doktorların Türkiye'de çalışabilecek olmasına, çalışma düzeninin bozulmasına ve kadrolaşmaya yol açacak yeni bir yasa tasarısını Meclis gündemine getirdiğini anlatan Gürsoy, şef ve şef yardımcılığı atanmasına ilişkin düzenlemelerin Anayasa Mahkemesi ve Danıştay tarafından iptal edilmesine rağmen benzer düzenlemelerin tüm sağlık sistemini olumsuz etkileyeceğini belirtti. Ardından, tasarının geri çekilmemesi halinde Mart ayında daha büyük eylemler yapacaklarını açıkladı.

600 ETA MİLİTANI ÖLÜM ORUCUNDA

İspanya'da tutsak olduğu cezaevinde Ölüm Orucu eylemini sürdüren ETA militanı İnaki de Juana Chaos'a destek için, İspanya ve Fransa cezaevlerinde bulunan 600 ETA militanı 8

Şubat'ta Ölüm Orucuna başladı.

94 gündür Ölüm Orucu'nda olan İnaki de Juana Chaos, 1987 yılında ETA Madrid Komando Birliği Sorumlusu olarak tutsak edilmiş, 25 asker ve polisi öldürmekle yargılanmıştı. 3 bin yıl hapis cezasıyla yargılanan Chaos'un cezası 20 yıl olarak infaz edilmiş, ancak 2006 Ağustos ayında tahliyesi beklenirken hala tahliye edilmemişti. Bunun üzerine açlık grevine başlayan 51 yaşındaki Chaos, aldığı vaatler üzerine açlık grevini 63. günde sona erdirmişti. Ancak 6 Kasım 2007 tarihinde, daha önce yazmış olduğu "terör eylemi tehdidi" içeren makaleleri ve "terör örgütü"ne üye olduğu gerekçe gösterilerek yeniden 12 yıl 7 ay hapis cezasına çarptırıldı. 6 Kasım günü başladığı açlık grevini Ölüm Orucuna çeviren İnaki de Juana Chaos, eyleminin 94. gününde zorla müdahale için hasta-

neye kaldırıldı. 86 kilodan 52 kiloya düşen İnaki de Juana Chaos, zorla yatağına kelepçelenerek damardan serum yoluyla besleniyor.

İnaki de Juana Chaos'a yapılan bu zorla müdahale işkencesini protesto etmek ve ona destek olmak için, Fransa ve İspanya'da 81 cezaevinde bulunan 600 ETA tutsağı hep birlikte Ölüm Orucuna başladı.

ETA'lı tutsakların bu eylemi, Basklılar'ın eylemlerinde de yansımaları buluyor. Bask bölgesinde protesto eylemleri yapılıyor ve kamu binalarına molotof kokteylleri atılıyor. ETA tutsakları da, Bask halkını De Juana Chaos şahsında yapılan adaletsizliğe karşı ayaklanma çağrısında bulundular. Basklılar, İnaki de Juana Chaos'un özgürlüğüne kavuşmasını istiyorlar.

FRANSA'DA KAMU ÇALIŞANLARI GREVE GİTTİ

İş ve ücretin korunması, alım gücünün artırılması için altı sendikanın yaptığı çağrı ile Fransa'da memurlar 9 Şubat günü genel greve gitti. Ülke genelinde yaklaşık 2.5 milyon kamu çalışanı greve katılırken, başta Paris olmak üzere pek çok şehirde eylemler yapıldı. Greve katılanların büyük çoğunluğunu öğretmenler oluştururken, demiryolu ve finans çalışanları, postane çalışanları da greve ve yapılan eylemlere katıldı. Paris'in dışında Marsilya, Rennes, Lyon, Nantes ve Périgueux'de de binlerce emekçi sokaklarda eylem yaptı.

BULGARİSTAN'DA EMEKLİLER EYLEMDE!

8 Şubat günü, Bulgaristan'ın başkenti Sofya'da, emekliler bir eylem yaptı. Hükümet binasının etrafını kuşatan yaklaşık 4 bin emekli, emekli maaşlarına zam yapılmasını isteyerek hükümet aleyhine sloganlar attı. Eyleme müdahale eden polis, binaya girmek isteyen emeklilere coplarla saldırdı ve 15 kişiyi gözaltına aldı. □

“Çözüm, Bu Düzenin Toptan Değiştirilmesi”

Türkiye’de yaşanan ekonomik sorunlara ilişkin Okmeydanı’nda bir esnaf arkadaşıyla röportaj yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Piyasa’nın durumu nasıl, satış yapabiliyor musunuz?

Esnaf: Piyasanın durumu çok kötü. 4 aydır iş yapmadan oturuyoruz. Yanımızda çalışan arkadaşların aylıklarını ödeyemez duruma geldik, arabamızı sattık bu yüzden. Bir çok arkadaşımız kepenk kapatmak zorunda kaldı.

Y.E.Mücadele Birliği: Sizce bu ekonomik bunalım neden kaynaklanıyor?

Esnaf: Devletin politikası gereği olsa gerek. Bu yıl, diğer yıllara göre daha kötü geçti. Piyasada ciddi bir para sıkıntısı var. insanların alım gücü düştü. Alış-veriş yapmıyorlar. Komşum var, o da fırın işletiyor. Satışlar %10 düştü diyor. Bunun anlamı çok korkunç. İnsanlar eskiden kuru soğanla ekme yerlerdi. Şimdi artık onu da yiyemiyorlar. Ekme alamıyor insanlar.

Y.E.Mücadele Birliği: Sorun sadece hükümetin ekonomi politikası mı, yoksa daha köklü nedenleri mü var?

Esnaf: Şu anki ekonomi politikalarını tam olarak bilmiyorum. Dış borçlanma olabilir. Yabancı tekellerin yaptırımları olabilir. Başbakan ulusa seslenişte ekonominin iyiye gittiğinden bahsetti, ama biz yutmuyoruz. Çünkü biz kendi yaşamlarımızdan biliyoruz bunların yalan olduğunu.

Y.E.Mücadele Birliği: 2001 yılındaki krizle kıyaslandığında bunun daha büyük ve sarsıcı olacağını düşünüyor musunuz?

Esnaf: Bence daha sarsıcı olacak. Çünkü esnaf aylardır iş yapamıyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Esnafların bir örgütlülüğü var mı? Var olan odalar vs. sizin istemlerinizi karşılıyor mu?

Esnaf: Hayır ciddi bir örgütlülük yok. Var olan ticaret odaları da taleplere cevap vermiyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Sizden alış veriş yapanlar da ekonomik olarak zor durumdalar. Onlarla ortak bir şey yapılamaz mı?

Esnaf: Elbette o işçilerle ortak birşeyler yapılabilir. Ama örgütlü değil insanlar.

Y.E.Mücadele Birliği: Kriz kapıda. Ne yapmayı düşünüyorsunuz. Bir çözüm var mı, düşündünüz mü?

Esnaf: Tek çözüm var, örgütlenme. Eğer öyle olursa, çözüm olur. Ve sonuçta, çözüm de bu düzenin toptan değiştirilmesi. Yoksa bu haliyle hiçbir şey düzelmez.

Y.E.Mücadele Birliği: Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Esnaf: Ben teşekkür ederim. Yine beklerim

“Hiçbir Yere Gitmeyerek Burada Kalmaya Devam Edeceğiz”

Ayazma’da gündeme gelen yıkımlar, Ayazma halkını eyleme geçirdi. 10 Şubat Cumartesi günü Ayazma’da oturan kiracılardan oluşan yaklaşık 60-70 kişilik bir grup, eylem yapma kararı aldılar. Ayazma’da yola çıkan halk, saat 11:30 gibi Küçükçekmece Belediyesi önüne geldi. Burada bir basın açıklaması yapan grup, açıklamalarında; “Biz, Ziya Gökalp Mahallesi Ayazma Mevkiinde ikamet eden kiracılarız. Bundan iki yıl önce başlatılan ‘Kentsel Dönüşüm Projesi’ kapsamında mahallemiz yıkım kapsamına girdi. 25 Mayıs 2005 tarihinde Küçükçekmece Belediye binası önünde yapmak istediğimiz basın açıklamasına giderken emniyet güçlerince durdurulduk. Belediye başkanımız Aziz Yeniay bizimle konuşmak amacıyla Halkalı’ya geldi. Belediye başkanı bizi orada işgalci olarak nitelendirdi.

Belediye Başkanı Aziz Yeniay bizlere, tapu sahiplerini, kaçak yapı sahiplerini ve kiracıları mağdur etmeyeceğine dair söz verdi. Bugün ise, verilen bu sözler inkar edilerek evlerimizi yıkarak bizleri sokakta bırakmak istemektedirler.

Oysa bu ülkenin Anayasasında bile geçer, her insanın barınma hakkı vardır. Fakat Anayasa bile çiğnenerek biz kiracılar sokakta yaşamaya mecbur bırakılıyor.

Biz Ayazmalı kiracılar olarak verilen sözlerin tutulması ve kiracıların mağduriyetini giderecek çözüm bekliyoruz. Bu süre zarfında evlerimizi yıkıldığı taktirde çadır kurmak zorundayız. Bizi sokakta bırakmak isteyen başkan Aziz Yeniay’a Ankara’dan ödül veriliyor.

Biz Ayazmalı kiracılar olarak mağdur edilmeyecek şekilde çözüm bekliyoruz. Evlerimizi yıksalar bile hiçbir yere gitmeyerek burada kalmaya devam edeceğiz” dediler.

Daha sonra oturma eylemine geçen kiracılar “Ayazma Halkı Burada Başkan Nerede”, “İşgalci Değil Kiracıyız” sloganları attılar. Oturma eylemi sırasında Halis Kılıç adlı bir kiracı fenalık geçirdi. Olay yerine gelen ambulansla Bakırköy Devlet Hastanesi’ne götürüldü. Bu olay sırasında kiracılar “Katil Aziz” diye slogan attılar. Bizim de Mücadele Birliği okurları olarak katıldığımız eylemde, kiracılar sık sık başkan vekili ve polis şefleriyle tartıştılar. Yapılan konuşmalardan sonra kiracılarla Salı günü başkanın görüşeceği söylenildi. Bunun üzerine Ayazmalı kiracılar saat 13:30’da belediye binası önünden ayrılarak, yıkılacak olan evlerinin yolunu tuttular.

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/İktili

ESNEKLİK TARİHSEL İNİSİYATİF VE ÖZVERİ YETENEĞİ

Marx, Komünçüleri överken en çok da onların esnekliği, tarihsel inisiyatifleri ve özveri yeteneğine duyduğu hayranlığı dile getirir. Adeta bu üç özellik bir arada Komünü yüceltmış, “göğü fethetmiş” komünarları, tarihin ilk proletarya diktatörlüğü deneyimini yaratmayı başaran kahramanlar olarak ölümsüzleştirmişti.

Türkiye ve K.Kürdistan’da devrimin gelişimi için şimdi canlılığını bugün de koruyan Komünarların bu özelliklerini yeniden hatırlamalı ve günümüz sınıf savaşımını pratiğinde yeni örneklerini yaratmalıyız.

Olaylar baş döndürücü bir hızla gelişken, sınıf, parti ve kadroların hiçbiri olduğu yerde duramaz. Herkes bu hızlı gelişime uygun olarak kendisini yeniden gözden geçirmek, bu koşullardan bir devrim için yararlanabilmek için gerekli olan donanıma sahip olmak zorundadır. Kalıplaşmış düşünceler, kalıplaşmış davranış şekilleri devrim döneminde hükümünü yitirir. Devrim dönemlerinde yerleşik bir düzenden bekleyenler yanılırlar. Her şeyin yavaş ya da hızlı alt üst olduğu bir dönemde alışkanlıklarını sürdürmeye çalışanlar sürece ayak uyduramazlar. Devrim döneminde tek bir düzen hakimdir: düzensizliğin düzeni. Bu demektir ki herkesin her an sınıf savaşımına ilişkin taktiklerini, hareket tarzını hızla değiştirebilecek kabiliyette olması, yeni koşullara hızla uyabilecek şekilde kendini hazırlaması gerekir. Esneklikten anlaşılması gereken budur. Lenin’in dediği gibi bir devrim partisi 24 saat içerisinde taktiklerini değiştirebilmelidir. Devrim döneminde bu kabiliyeti gösteremeyen partiler, zaman içerisinde donuklaşıp, ve gelişim karşısında gericileşirler. Eğer bir parti, olayların hızlı gelişimine hızla müdahale edemezse, olayların gerisinde kalırsa, devrime önderlik iddiası sadece bir laf olarak kalır. Devrim dönemlerinde devrimci bir parti, devrimin partisi gibi hareket etmek, tüm gelişmeleri görmek, hiç bir şeyin üzerinden atlamamak ve gelişmelere nasıl müdahale edeceğini bilmek, müdahale araç ve gereçlerini bulmak zorundadır. Bu anlamıyla Leninistler bugün Komünçülerden ya da Bolşeviklerden daha şanslı durumdadır. Önlerinde koscoca bir tarihsel deneyim durmaktadır. Bunlardan gerekli dersler çıkarılmak suretiyle sınıflar mücadelesine yeni gelişmeler eşliğinde yön vermek eskisinden daha kolay olacaktır. Elbette bu “kolaylık” görecelidir. Bugünün de kendisine has zorlukları elbette vardır; ama

tüm zorlukların üstesinden gelebilmek için elimizin altında diyalektik yöntem var. Diyalektik yöntem, bize olayların gelişimini kavrayabilmek için esnek yaklaşmayı öğretiyor. Kalıplaşmış, mekanik yaklaşımlar hem sınıfları, hem partileri hem de kadroları metafizik düşünceye götürür. Şimdi herkesin adeta bir barometre gibi tarihin nabzını tutması ve buna uygun esnekliği göstermesi gerekir. Bunun için leninist, her kadro daha fazla inisiyatifli olmalı, yapabileceğine olan büyük inançla ileri fırlamalı, cesaretle, “hata yaparım” korkusuna kapılmadan olaylara müdahale edebilmelidir. Tarih bu görevi getirip bizim önümüz koymuşsa biz “yapamıyoruz, olmuyor” ya da aynı anlama gelmek üzere, “yeterli gücümüz yok” diyemeyiz. Bir leninist parti hiçbir zaman gücünü, nicel sayısıyla ölçmez, ölçmemelidir. “Güç”ten anlaşılması gereken yığınları etkileyebilme, onları çekip çevirebilme becerisidir. Che’nin “gerçekçi ol imkansız istem” sözünü kendilerine ilke edenler açısından nicelik önemli değildir. Elbette devrim kitlelerin eseri olacaktır; ama kitleleri örgütleyebilmek için inisiyatif sahibi olmak, hızla onların olduğu her yere gitmek ve onların içinde onları etkilemek gerekir. Nicel gücü bahane ederek, olayların gerisinde kalmayı içimize sindirmemiz mümkün değildir. Niteliksiz nicelik hiçbir şeye yaramayacaktır; bunu biliyoruz ama aynı zamanda niteliksiz niteliğin devrime önderlik edemeyeceğini de bilmemiz ve hiç bir zaman durumumuzdan memnun olmamamız gerekiyor. Örgütlü bir güç olmaktan bir güç örgütü olmaya doğru gidiz ancak cesur inisiyatif sahibi olmakla, kitlelerin arasına onları örgütlemek için dalmakla olur. Kitlelere yapacağımız genel propaganda onların bize yönelmesi için yeterli değildir. Örneğin kitleler bir eylemde ya da mitingde bildiri dağıtmak, kuş atmak, slogan atmak bir propagandadır ama bununla yetinilmemelidir. Canlı ajitasyon için uygun koşulu kollamak ve ilk fırsatı bulduğumuz anda bunu başlatmak zorundayız. Kitlelerin duygularını kabartacak, karması duygularını harekete geçirecek, onları eyleme sevk edecek canlı ajitasyonlar gerekiyor. Bu bazen bir şiir, bazen sadece yüreğe hitap eden bir kaç söz olabilir. Kalıplaşmış sözcüklerle yapılan ya da yapılacak bir ajitasyondan çok doğal, doğaçlama gelişen bir ajitasyon yığınları daha çok etkileyecektir. Bunun için de bulunduğumuz her yerde inisiyatifi hemen ele almalı, bir yerlerden gelecek haberi beklemeden hemen öne fırlatmalıyız. Şunu bilmeliyiz; “bakışın yönü” bizi ortaklaştırır. Hata mı yaptık. Korkmayalım, bilelim ki, yoldaşlarımız hatalarımızı tatlılıkla düzelteceklerdir. Hata yapmak, inisiyatifsiz davranmaktan

daha kötü değildir. Kendimize eleştiride bulunacak eğer, gerektiği zamanda ve yerde gereken “cesur inisiyatif”i gösteremediğimiz, tüm yoldaşlarımızı bu anlayışla donatmadığımız için bulunalım. Hiç bir işe girişmeyen hiç hata yapmayacaktır. Biz bunu tercih etmiyoruz. Girişelim, çaba sarf edelim ve görelim. Hatalarımızdan dersler çıkaralım ve onları bir daha yapmamak üzere yeniden girişelim. Tıpkı Fidel gibi “kaybedersem yeniden başlarım” diyebilelim.

Elbette bunun için aynı zamanda büyük bir özveri gerekiyor. Devrim konusunda ısrarlı olmak yüksek bir feda ruhu olmadan mümkün değildir. Devrim yapma konusundaki iddiaya, onun için gerekirse her şeyimizi feda edebileceğimize dair bilinç de eşlik etmelidir. Hiçbir şeyinden vazgeçmeden, her şeyi geride bırakabileceğini düşünmeden, sınıflar savaşımın büyük çatışmalarına girilemez. Ne diyor büyük komünist şair Nazım Hikmet” Düşmesin bizimle yola evinde ağlayanların gözyaşlarını boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar / bırakın peşimizi kendi yüreğinin kabuğunda taşıyanlar”. Geçmişle olan, içinde yaşadığı kapitalist sistemle olan her türlü bağından gerektiğinde kurtulmasını bilmeyenler özgülemezler. “Kıyayı kaybetmeyi göze alamayanlar, okyanuslara açılmazlar.” Bu demektir ki, devrim için yola çıkan bir sınıf, parti ya da kadro, yeni bir dünyayı yaratmak için “eski dünya”yı tamamıyla yıkmak zorundadır. Üzerimizde eskiyen, çürüten ne varsa atmalıyız ki, yeni bir soluk ve yeni bir ruhla dolabilelim. Devrim bize bu imkanı tanıyor; o halde her birimizin bu büyük kavgada, feda edebileceğimiz şeylerin olması gerekir. Bu özveri yeteneği olmadan sınıf hareketinin önüne geçmek, büyük çatışmaları göze almak mümkün değildir. “Evinde ağlayanların gözyaşlarını boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar” yarın birgün o zincirin ağırlığı altında ezilirler. Yada statükolarını kıramayanlar, ya da konformist alışkanlıklara sahip olanlar ve bu “alışkanlıkların gücü” altında kalanlar.

Şimdi tarih, işçi sınıfı ve emekçileri, onlara önderlik iddiasında olan partileri ve kadroları göreve çağırıyor. Tarih devrimci bir tarzda akıp giderken ve artık günümüzde kısa bir tarih olarak yaşanırken bizlerin durduğumuz yerde durmamız, gelişmek için ileri atılmamamız beklenemez. Devrim gelişmeyenleri saflarının dışına atacaktır. Gelişmeler uygun esnekliği gösteremeyenler, inisiyatifli davranamayanlar ve gerekli özveri yeteneğini ortaya koyamayanlar, tarihsel gelişim tarafından bir kenara itileceklerdir.

Artık kitlelerin sürekli hareket halinde olacağı günlere doğru gidiyoruz. Şimdiden kendimizi bu günlere hazırlamalıyız. Bir yerde patlayacak bir olayı, ayaklanma ve devrime dönüştürmek için öne fırlatmalıyız. Bir elimiz yığınlarda, onların yüreğinde bir elimiz devrimci iktidarda olmalı. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendi hükümetlerini kurmaları için onların içinde ve önünde yürümelimiz. Tüm davranışlarımızla, tüm konuşmalarımızla, onları etkilemeli, onlara iktidar dışından her şeyin hiçbir şey olduğunu göstermeliyiz. Şimdi söylediklerimizi yapmanın zamanı. □

KAYBEDİLECEK ZİNCİRLER VE KAZANILACAK BİR DÜNYA

Bir süredir çalışmalarına hız veren İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği 11 Şubat Pazar günü "İşçi Emeğiyle Eylemiyle Değiştirir" adı altında bir etkinlik düzenlendi.

Etkinliğimiz 71 1 Mayıs'ının görüntülerinin izlenmesiyle başladı. 500 bin işçi ve emekçinin coşkulu bir şekilde nasıl Kızıl Meydan'da toplandığını görmek ardından da 34 işçinin kanyla nasıl kızıştığını bizzat yaşamış görüntülerden izlemek bizi hem coşturdu hem de hem de öfkemizi biletti. Sinevizyon gösteriminin ardından '77 1 Mayıs'ında kızıl birer karanfil olan 34 işçinin nezdinde kavgada güneşe uğurladığımız tüm savaşılar için duruşunda bulunuldu. Saygı duruşu bitiminde Av. Murat Ak, yeni çıkan iş yasası çerçevesinde Akmercan vb. işçilerin mücadelelerinden örneklerle işçilerin haklarını anlattı. Sağlık Emekçisi Ü.Şeyda Solmaz, iş güvenliği işçilerin sağlık koşulları ana başlığı altında çarpıcı istatistiklerle bizi aydınlattı. Devrimci İşçi Komitelerinden işçi arkadaşımız Ercan Tilmaş, öncelikle kendisinin de bir işçi olduğunu günün 12-13 saatini çalışarak geçirdiğini bu tip konuşmalara alışkın olmadığını, ama Le-

nin'in sözüne uyarak, işçilerin aydınlanması, aydınların işçileşmesi gerektiğini söyledi. Ve bizlerden biri olarak, bir işçi olarak kurtuluşumuzun yolunu anlattı. İşçi sınıfının komite ve konseylerde örgütlenmesi gerektiğini vurguladı. Mücadele Birliği Platformu'nu temsilen Vefa Serdar emeğin iktidarının nasıl, hangi yollardan kurulacağını ve emeğin iktidarını kuran ülkelerden örnekler verdi.

Yarım saat aranın ardından etkinliğimiz soru ve cevap kısmıyla devam etti. Çok canlı geçen bu bölümde bir kadın işçi, işyerinde yaşadığı sorunları ve buna karşı iş bırakmayı düşündüklerini söyledi. Somut üzerinden çok güzel bir söyleşi yaşandı. Kafalarımızın açıldığını hissettik. Özellikle avukat arkadaşımıza olmak üzere, konuşmacılara gelen ard arda sorulardan da görüldü ki bu tür etkinliklere daha çok ihtiyaç var.

Yaklaşık 70 kişinin katılımıyla gerçekleşen etkinliğimiz, bittikten sonra dahi saatlerce konuşmalar sürdü. İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin ele aldığı konunun isabetli olduğu gerek gelenlerin memnuniyetlerini belirtmelerinden ve gerekse ilgi göstermelerinden anlaşılıyordu. □

İşçi Emegiyle Eylemiyle Değiştirir

11 Şubat 2006- İkitelli

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELE BİRLİĞİ

- * Özel mülkiyette başlayan ve ulaştığımız 21. yüzyılda hala dünyanın büyük çoğunluğunda kadınların köleliği, ezilmesi ve sömürülmesi devam ediyorsa,
- * İnsanlığın yüzyıllar boyunca gerçekleştirdiği devasa tarihi ilerlemelerde kadınların büyük payı ve katkısına rağmen, hala ikinci cins konumu devam ediyorsa,
- * İçine çekildiği toplumsal üretim sürecinde ucuz işgücü olarak görülüp; burjuva sınıfa servet, kendilerine sefalet biriktirme devam ediyorsa,
- * Eve kölece zincirlenmesi ve erkeğe ekonomik bağımlılığı devam ediyor; cinsler arası eşitlik kağıt üzerinde kalıyorsa,
- * Fuhuş, yozlaşma, ahlâksal ikiyüzlülük büyük bir çürümeyle yayılmaya devam ediyorsa,

tüm bunların nedeni, bu sonuçları yaratan özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemin ta kendisidir.

İnsanlık; kadınların dünyanın büyük bölümünde baskı altında tutulduğu ve sömürüldüğü bu alçaltıcı durumdan artık kurtulmalıdır.

Kadın cinsinin eve ve özel mülkiyete zincirlendiği, baskı altında tutulduğu bu dünya artık değişmeli, kadın eşit ve özgür bir birey olmalıdır.

Bunu sağlayacak olan sosyalist sistemdir.

Her türlü baskı ve ayrımcılığın, sömürünün ortadan kaldırılması, özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ve yerini toplumsal kolektif mülkiyetin alması için;

Kadınlar en geniş kitleleriyle işçi sınıfının devrim mücadelesinde yerlerini almalıdırlar.

Ancak ve ancak bu kavga ve elde edilecek zafer, gerçek anlamda kadınların kurtuluşunu ve özgürlüğünü getirecektir.

Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden emekçi kadınlar, bu büyük kavgada yerinizi almak için mücadele birliğine!...

EKA

EKA 8 MART ETKİNLİKLERİ

4 Mart Pazar
Gazi, İkitelli, Sarıgazi
Ayışığı Ekin Sanat Merkezleri'nde
EMEKÇİ KADINLARLA BULUŞUYORUZ

EMEKÇİ KADINLAR YÜRÜYÜŞÜ

8 Mart Perşembe
Taksim 12.30
Taksim Tramway Durağı'ndan
Galatasaray Lisesi Önüne
YÜRÜYÜŞ ve BASIN AÇIKLAMASI